KÁRPÁTIKON

A KÁRPÁTALJAI MAGYAR GÖRÖGKATOLIKUSOK LAPJA • 2016/2-3

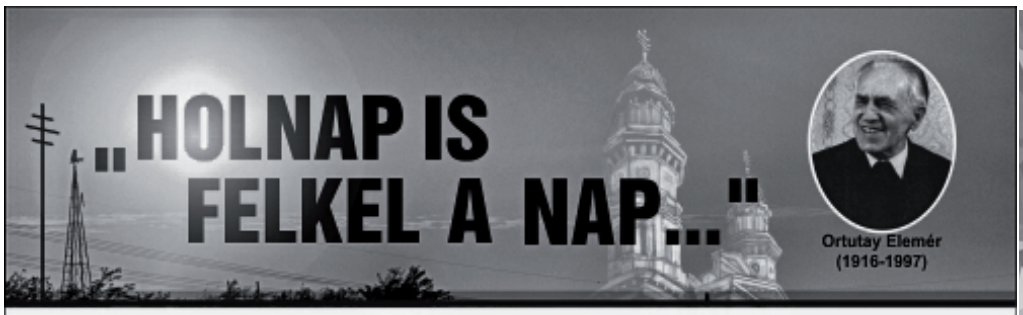
Dr. SOLTÉSZ János
Irgalmasság

Teréz anya szentté avatása

Kettős-ünnep a Líceumban

IRGALMASOK, MINT AZ ATYA

PROGRAMOK

– Kárpátalja a 20. században egy görögkatolikus pap élettörténetén keresztül

EGYHÁZTÖRTÉNETI KONFERENCIA

Dr. Ortutay Elemér születésének 100. évfordulója alkalmából

2016. október 13.

II. Rákóczi Ferenc Kárpátaljai Magyar Főiskola
OLVASÓTEREM
Beregszász

Kezdet: 9:30

Program:

Marosi Anita – Iván Gábor
Dokumentumfilm Dr. Ortutay Elemér életéről

Ortutay Mária
Dr. Ortutay Elemér lánya
Tájkarakterző
Pannon Világ Up (Budapest)
A nap árnyékában. Dr. Ortutay Elemér titkárnője voltam

Dr. Kiesstenitz Tibor
posztdoktor
MTA Bölcsészettudományi Kutatóközpont (Budapest)
Az Ortutay-család a magyar sajtóban

Szamborovszkyné Dr. Nagy Ibolya
könyvtárigazgató
II. RFKMF Apáczai Csere János Könyvtár (Beregszász)
Impérium-váltások Kárpátalján a 20. században

Szkoropádszky Péter
doktorandusz
PPKE Kánonjogi Posztgraduális Intézet (Budapest)
A Munkácsi Görögkatolikus Egyházmegye sui iuris státusza

Tóth István
történész, nyugalmazott főkonzul (Budapest)
A magyar értelmiség helyzete Kárpátalján a kommunizmus építésének évtizedeiben

Szabó Konstantin
prefektus
Boldog Romzsa Tódor Teológiai Akadémia (Ungvár)
Dr. Ortutay Elemér tanítványa voltam

Dr. Dupka György
történész, igazgató
Intermix kiadó (Ungvár)
A „Holnap is felkel a nap” című kötet megírásának körülményei

Dr. Janka György
tanszékvezető
Szent Atanáz Görögkatolikus Hittudományi Főiskola (Nyíregyháza)
Anyaországi adalékok az "Újrakezdésről"

Dr. Szakál Imre
főiskolai tanár
II. Rákóczi Ferenc Kárpátaljai Magyar Főiskola (Beregszász)
Beregszász az első Csehszlovák Köztársaságban. Dr. Ortutay Elemér ifjúkorának színhelye

Dr. Csatáry György
tanszékvezető
II. Rákóczi Ferenc Kárpátaljai Magyar Főiskola (Beregszász)
A görögkatolikus egyház Kárpátalja tudományos életében a 20. század első felében

Dr. Molnár D. Erzsébet
főiskolai tanár
II. Rákóczi Ferenc Kárpátaljai Magyar Főiskola (Beregszász)
II. világháború utáni koncepciós perek Kárpátalján különös tekintettel az egyházi áldozatokra

Dr. Szolánszky Ágoston
teológiai tanár
Boldog Romzsa Tódor Teológiai Akadémia (Rét)
A liturgikus nyelv kihatása a liturgikus hagyományra a Munkácsi Görögkatolikus Egyházmegyében az elmúlt 25 éve alatt. Anamnézis és perspektíva

Bendász Dániel
egyháztörténész, nyugalmazott esperes
Munkácsi Görögkatolikus Egyházmegye (Nagyszőlős)
A Munkácsi Egyházmegye mártírpapjainak rehabilitációja és a boldoggáavatási ügyek jelenlegi állása

Bethlen Gábor Alap

KÁRPÁTALJA.ma

EMET

IFJÚSÁGI LELKIGYAKORLAT

Téma: Párkapcsolat és Jegyesség, út a házassághoz.

2016. NOVEMBER 25-27.

Helyszín: Alsóhidegpatak
(Нижній Студений, Озеро Vita)
Alsó korhatár: 17 év.
Részvételi díj: 150 gr.
Jelentkezési határidő: Október 17.
Jelentkezni lehet:
a karpatalja.gisz@gmail.com e-mail címen
vagy a +38096 44 34 906 telefonszámon.

Görögkatolikus Ifjúsági Szervezet

„Élet-kérdések”

A Család és Élet Egyesület október 21-23. között, péntek estétől vasárnap kora délutánig tartó információs hétvégét szervez „Élet-kérdések” címmel azok számára, akiket érdekel, hogyan lehet a mai társadalomban az Élet ügyét képviselni.

-Hogyan beszéljünk egy olyan nővel, aki el akarja vetetni a gyermekét, legalábbis gondolkozik rajta?
-Mi a helyzet, ha várhatóan beteg lesz a kisbaba?
- A most felnövő fiataloknak mit lehet mondani a párkapcsolatról?
- Szexuális nevelés a családban és az iskolában
- Hogyan lehet segíteni abortuszon átesett nőknek? Mi a kiút?
-Tények és érvek, képek, filmek és weboldalak, amiket használhatsz egy beszélgetés során, vagy akár a gyerekekkel való munkában.
...és sok más érdekes, Életbe-vágó téma.

Várjuk az érdeklődőket, vallástól függetlenül. Azokat is, akik egyszerűen többet szeretnének tudni a témában, azokat is, akik a saját szolgálatukban (pl. iskolában) használnák fel az információt, és azokat is, akik bármilyen kicsi mértékben is részt szeretnének venni az életvédő munkában.

Jelentkezni lehet:
Gyürki Adrienn 050-0605-787
Email: nem.itellek.el@gmail.com

FERENC pápa:

AZ IRGALMASSÁG FŐLEG A MEGBOCSÁTÁSÁBAN ÉS AZ ADÁSBAN MUTATKOZIK MEG

Kedves testvéreim, jó napot kívánok!
Lukács evangéliumából azt a szakaszt hallottuk (Lk 6,36–38), amelyből ennek a rendkívüli szentévnek a mottója származik: Irgalmasok, mint az Atya. A teljes mondat így hangzik: „Legyetek irgalmasok, amint Atyátok is irgalmas" (Lk 6,36). Ez nem egy hatásvadász szlogen, hanem meghívás életünk elkötelezésére. Hogy helyesen értsük ezt a mondatot, érdemes összevetnünk a Máté evangéliumában található párhuzamos szöveggel, ott ugyanis Jézus ezt mondja: „Legyetek hát tökéletesek, amint mennyei Atyátok tökéletes" (Mt 5,48). Az úgynevezett hegyi beszédben, mely a boldogmondásokkal kezdődik, azt tanítja, hogy a tökéletesség a szeretetben áll, hiszen a szeretetben teljesedik be a törvény összes parancsa.
Ugyanebben a perspektívában Szent Lukács világossá teszi, hogy a tökéletesség az irgalmas szeretet: tökéletesnek lenni azt jelenti, hogy irgalmasok vagyunk. Az az ember, aki nem irgalmas, vajon tökéletes? Nem! Az az ember, aki nem jó, vajon tökéletes? Nem! A tökéletesség és a jóság az irgalmasságban gyökerezik! Nyilvánvaló, hogy Isten tökéletes. Ha viszont erről az oldalról közelítjük meg őt, lehetetlennek tűnik az ember számára, hogy arra az abszolút tökéletességre törekedjen. Ha viszont irgalmasként áll előttünk, akkor jobban megértjük, miben is áll az ő tökéletessége, és ez arra sarkall minket, hogy olyanok legyünk, mint ő, vagyis szeretettel, együttérzéssel, irgalommal teljesek.
De felteszem a kérdést: Jézus szavai reálisak? Valóban lehetséges úgy szeretni, ahogyan Isten szeret, olyan irgalmasnak lenni, mint ő?
Ha az üdvösségtörténetet nézzük, azt látjuk, hogy Isten egész kinyilatkoztatása nem más, mint szüntelen és fáradhatatlan szeretet az emberek iránt: Isten olyan, mint egy apa vagy egy anya, aki mérhetetlen szeretettel szeret, és szeretetét bőséggel árasztja minden teremtményére. Az Isten és ember közötti szeretettörténet csúcspontja pedig Jézus kereszthalála. Oly nagy ez a szeretet, hogy egyedül Isten tudja megvalósítani. Nyilvánvaló, hogy ehhez a mérhetetlen szeretethez viszonyítva a mi szeretetünk mindig hiányos marad. De amikor Jézus azt kéri, hogy irgalmasok legyünk, mint az Atya, nem a mennyiségre gondol! Ő azt kéri tanítványaitól, hogy az ő irgalmasságának jelei, csatornái, tanúi legyenek!
Az egyháznak pedig az a feladata, hogy Isten irgalmasságának szentsége legyen a világban, minden korban, az egész emberiség számára. Következésképpen minden keresztény is arra kapott meghívást, hogy az irgalmasság tanúja legyen, ez pedig úgy valósul meg, ha az életszentség útján halad. Gondoljunk csak bele, mennyi szent vált irgalmassá, mert engedte, hogy szívét betöltse az isteni irgalmasság! A szentek megtestesítették az Úr szeretetét azáltal, hogy elárasztották ezzel a szeretettel a számtalan nélkülözéstől szenvedő emberiséget. A tevékeny szeretet formáinak ebben a kivirágzásában felfedezhetjük Krisztus irgalmas arcának visszfényeit!
Tegyük fel a kérdést: mit jelent a tanítványok számára irgalmasnak lenni? Jézus két igével ad magyarázatot: „megbocsátani" (Lk 6,37) és „adni" (Lk 6,38). Az irgalmasság mindenekelőtt a megbocsátásban fejeződik ki: „Ne mondjatok ítéletet senki fölött, s akkor fölöttetek sem ítélkeznek. Ne ítéljetek el senkit, s akkor benneteket sem ítélnek el. Bocsássatok meg, és nektek is megbocsátanak" (Lk 6,37). Jézus nem akarja felforgatni az emberi igazságszolgáltatás menetét, ugyanakkor emlékezteti tanítványait, hogy a testvéri kapcsolatokhoz abba kell hagyni a megítélést és az ítélkezést. A megbocsátás ugyanis az a tartóoszlop, amelyen a keresztény közösség élete nyugszik, mert benne megmutatkozik annak a szeretetnek az ingyenessége, amellyel Isten elsőként szeretett minket. A kereszténynek meg kell bocsátania! Valamennyien, akik ma itt vagyunk a téren, bocsánatot nyertünk! Senki sincs közülünk, aki életében bármi-

kor nélkülözte volna Isten bocsánatát! És mivel mi bocsánatot nyertünk, ezért nekünk is meg kell bocsátanunk. Mindennap elmondjuk a miatyánkban: „Bocsásd meg vétkeinket, engedd el tartozásainkat, miképpen mi is elengedjük adósainknak." Vagyis meg kell bocsátanunk a sértéseket, meg kell bocsátanunk oly sok mindent, hiszen Isten nekünk is megbocsátotta oly sok vétkünket, oly sok bűnünket! Így könnyű megbocsátani: ha Isten megbocsátott nekem, én miért ne bocsátanék meg másoknak? Talán nagyobb vagyok Istennél? A megbocsátásnak ez a tartóoszlopa tehát megmutatja nekünk annak a szeretetnek az ingyenességét, amellyel Isten elsőként szeretett minket. Hibás dolog megítélni és elítélni vétkező testvérünket. Nem azért, mintha nem akarnánk meglátni a bűnt, hanem mert a bűnös elítélése megszakítja a testvéri kapcsolatot vele, és semmibe veszi Isten irgalmasságát, aki viszont egyetlen gyermekéről sem akar lemondani. Nem áll hatalmunkban elítélni tévedő testvérünket, nem állunk felette: inkább az a kötelességünk, segítsük őt visszakerülni az Atya gyermekeinek méltóságába, és kísérjük őt megtérésének útján.

Egyházának, vagyis nekünk, Jézus egy másik tartóoszlopot is megjelöl: „adni". Az első tartóoszlop a megbocsátás, a második pedig az adás. „Adjatok, és ti is kaptok; [...] amilyen mértékkel mértek, olyannal mérnek majd nektek is" (Lk 6,38). Isten sokkal többet ad, mint amennyit megérdemlünk, de még nagylelkűbb lesz azokkal, akik itt, a földön nagylelkűek. Jézus nem mondja meg, mi történik azokkal, akik nem adnak, hanem a „mérték" képét figyelmeztetésül használja: annak a szeretetnek a mértékével, amellyel adunk, mi magunk döntünk arról, milyen ítéletben – és milyen szeretetben – lesz részünk! Ha jól megnézzük, következetes ez a logika: amilyen mértékben kapunk Istentől, olyan mértékben testvéreinknek adjuk magunkat, és amilyen mértékben testvéreinknek adjuk magunkat, olyan mértékben kapunk Istentől!

Ezért az irgalmas szeretet az egyetlen út, amelyen járhatunk! Mennyire rászorulunk mindnyájan, hogy egy kicsit irgalmasabbak legyünk, hogy ne szóljuk meg a másikat, nem ítélkezzünk, ne „kopasszuk meg" a többieket a kritikánkkal, az irigységünkkel, a féltékenységünkkel. Meg kell bocsátanunk, irgalmasnak kell lennünk, szeretetben kell élni életünket! Ez a szeretet lehetővé teszi Jézus tanítványainak, hogy ne veszítsék el tőle kapott identitásukat, és ugyanazon Atya gyermekeinek ismerjék el egymást. Abban a szeretetben, amelyet életükben gyakorolnak, így az az irgalmasság tükröződik, amely soha nem ér véget (vö. 1Kor 13,1–12). Ne felejtsétek el: irgalmasság és adás; megbocsátás és adás! Így a szívünk kitágul, kitágul a szeretetben. Az önzés, a harag viszont összehúzzák a szívet, kicsire, és az megkeményedik, mint a kő. Ti mit szeretnétek? Kőszívet vagy szeretetteljes szívet? Ha szeretetteljes szívet szeretnétek, akkor legyetek irgalmasok!

Fordította: Tőzsér Endre SP
Forrás: Magyar Kurír

DR. SOLTÉSZ János:

IRGALMASSÁG

Az irgalmasság sokak szerint a legidőállóbb, egyáltalán nem korfüggő erény. Örök érvényű, mint a szeretet. Mindig aktuális. Nem véletlenül, hisz a szeretet irgalmasság. Ez a kijelentés is a keresztény erénytan egyik központi tétele. Tovább is mehetünk ennél. A keresztény tökéletességnek, sőt a keresztény istenképnek is sarkpontja.

A Hegyi beszéd azonosítja az irgalmasságot a tökéletességgel. „Ti legyetek tökéletesek, mint ahogy a ti mennyei Atyátok tökéletes!" (Mt 5,48) Máté megfogalmazását Lukács a következő fordulattal adja vissza: „Legyetek tehát irgalmasok, mint a ti Atyátok is irgalmas!" (Lk 6,36) Így világosabbá lesz, amit Máté is állított. Az a követelmény ugyanis amit Máté kiemel, vagyis a tökéletesség a mennyei Atya módján, magyarázatát tekintve az irgalmasságra támaszkodik. Nem lesz irgalmas, aki nem törekszik a tökéletességre, s nem tökéletes, aki nem tud irgalmat gyakorolni.

Az irgalmasság és az istenkép kapcsolata Lukácsnál fogalmazódik meg: „Szeressétek tehát ellenségeiteket, tegyetek jót és kölcsönözzetek, semmit vissza nem várva, így nagy lesz a jutalmatok, és a Magasságbeli fiai lesztek, mert Ő jóságos a hálátlanokhoz és a gonoszokhoz is." (Lk 6,35)

A görög és a római filozófusok istene érzéketlenül trónol az emberi történelem fölött, az együttérzés bármiféle kinyilvánítása nélkül. Ezért nem engedte a tipikus görög filozófus, és ebben tanítványai is követték, hogy mások szenvedése őt megérintse.

A kereszt félreérthetetlenül irgalmasságot hirdet, mely Isten irgalmas szeretetét jelenti. A kereszt végérvényessé teszi, mintegy eldönti, hogy mi Krisztus szeretetének valódi alapja: az a szeretet, mely nem hozzávetőlegesen s nem véletlenül, hanem saját lényegéből eredően mutat a csúcsra, saját lényegének legmélyéből irgalmas. Irgalomra ugyanis mindig ott van szükség, ahol nem érdemlik meg, ahol szolgálnak rá. S ez valóban a szeretet csúcsa.

Az irgalmasság hitünk szempontjából is nagyon lényeges. Nem tudjuk komolyan és mélyen megvallani a szeretet Istenébe, Jézus Krisztus Atyjába vetett hitünket anélkül, hogy meg ne vallanánk hozzánk való irgalmasságát. Ez gyakorlatilag abban nyilvánul meg, hogy radikálisan ragaszkodunk Isten szeretetének hirdetéséhez, amit természetesen megalapoz a Szentírás, és életünk tapasztalatai.

Az irgalmasság bensőséges együttérzés a szenvedőkkel, a megvetettekkel. A másik emberről kemény ítéletet mondó erénycsősz épp az ellenkezőjét bizonyítja magáról, amikor valaki ezek védelmében Istenre, Jézusra hivatkozik, s ő ezt arcátlanságnak nevezi.

Isten irgalmas, gyógyító-felszabadító szeretetét egyértelműen elénk állítja a tékozló fiú története, akinek apja lakomát szerzett, miután megtért. (Lk 15,11-32) Isten mindnyájunkat meghív, hogy az irgalmas szeretet ünnepi lakomáján részt vegyünk. Akiben nincs irgalmasság, annak a törvény iránti hűségből eredő igazságossága – lásd az idősebb fiú viselkedését – megmérgeződik. Irgalmasság nélkül éppoly hiteltelen a törvényez való hűség, mint a jámborság. Erről szól az irgalmas szamaritánus példázata. (Lk 10,25-37) Aki úgy gondolja, hogy jámborsága valamilyen misztikus csúcsélménytől válik hitelessé, de mint vak megy el a szükséget szenvedő testvér mellett, a levitához és a paphoz hasonlóan, az ahhoz hasonlít, aki a felebarát szükségén szándékosan átnéz. A hálásan fogadott isteni kegyelem belülről hajt minket együttérzés és tevékeny irgalmasságra.

Megéri egyszer az egész Bibliát végig olvasni különös tekintettel az Isten irgalmasságának megnyilvánulásaira. A felfeszített Krisztusra tekintve pedig a bennünket elfogó sírás arra kell, hogy ösztönözzön bennünket, hogy az isteni Megváltót minden gyötrődése, kirekesztettsége és keserű szenvedései közepette életszerűen, élethűen tiszteljük. Vagyis legyen tele a szívünk irgalommal, amikor nagyon kell, amikor épít, amikor nagyon rászorulnak, s ne csak ott, ahol értékelik, megérdemlik, megbecsülik. Tudjunk áldozni, nemcsak pénzt, de időt, figyelmet, türelmet, utánajárást, bizalmat, megbocsátást – olvasatlanul és sokszor!

Irgalomért bizonyára imádkozni is kell: *„Uram! Oltsd ki szívemből a ráfizetés keserűségét, a rászedettség megalázó érzéseit. Add meg az áldozatok és jótettek vidámságát és örömét. Legyen irgalmam semmit vissza nem váró, hiszen a Te irgalmad is ilyen velünk szemben.”*

HÁRSVÖLGYI Virág:
Az Istenszülő Szűz Mária oltalma

„Mert te vagy a mi egyedüli, szilárd és biztos erősségünk! / a te oltalmad alá menekülünk."

Az Istenszülő Szűz Mária oltalma nemcsak egy ikonográfiai típus, hanem egy ünnep neve is, melyet október elsején tartunk. A nap ünnepként való megszilárdulása a X. századig nyúlik vissza, ám különböző források különböző eseményekhez kapcsolják. Az egyik lehetséges esemény 903-ban történt, amikor járvány pusztított Konstantinápolyban és környékén. A hívek a blakhernai templomban (ahol az Istenszülő köpenyét, mint ruharelikviát őrizték) gyűltek össze, kérve a Szűz közbenjárását. Az imával telt napok egyikén Szent András püspök és Szent Epifán diakónus megpillantotta a Szüzet, aki szentek társaságában ereszkedett alá az égből, mafórionját (fejkendő) védőleg a nép fölé terítve. Attól fogva megszűnt a járvány, és a napot a császár, Bölcs Leó az Istenszülő oltalmának ünnepnapjává tette. Egy másik forrás szerint az Istenszülő csodálatos megjelenése 911-ben történt, ekkor szabadult föl Konstantinápoly a szaracénok ostroma alól a Szűz közbenjárására. Akármelyik eseményhez is kötjük az ünnepet, az mindenképpen közös a forrásokban, hogy az Istenszülő csodás jelenése és közbenjárása volt az, ami meghozta a szabadulást; szabadulást a járványtól, az ellenségtől. Ikonográfiai szempontból az Istenszülő oltalma ikontípusokon a következő képi elemek tűnnek fel: templomot vagy templombelsőt látunk, egy ikonosztázt, előtte a szertartást végzőkkel. Látszólag nem veszik észre az Istenszülőt, aki szentek, próféták, apostolok társaságában ereszkedik alá. Azonban van valaki az ikon jobb szélén, egy félmeztelen férfi, aki Szent Epifánhoz szól és közben fölfelé mutat. Ő Krisztusért balga Szent András, aki szent balgasága folytán kiérdemelte, hogy láthassa a Szüzet.

Az égi szférát felhősáv választja el a földi tértől, ahol az Istenszülő orans tartásban (széttárt karokkal) imádkozik Fiához, karjában mafórionját fogja, amit egyes ikonokon már éppen kezdenek kigöngyölni az angyalok. Más, nyugati ábrázolásokon a Szűz kitárt köpenye nyújt védelmet az oltalomkeresők számára. Az ábrázolás gyökere a középkori jogban keresendő, melyben bevett gyakorlat volt a széttárt köpeny gesztusával szimbolikusan törvényesíteni vagy örökbefogadni a gyermeket, emellett a menedéknyújtás, kegyelemkérés gesztusa is volt egyben Az első Köpenyes Madonna–ábrázolások a XIII. században jelentek meg; ezt látjuk például Duccio-nál (1255-1319), ahol Mária köpenye alatt három apró alak, három ferences rendi szerzetes térdel. Gyakori volt ugyanis, főként Itáliában, hogy nemcsak üldözöttek vagy járvány idején oltalmat kereső emberek jelentek meg Mária köpenyének védelmében, hanem családok, testvérületek, szerzetesrendek is így örökítették meg magukat. Mindannyian a menedéket keresik, mert a Szűz „nagy oltalma a bánkódóknak; és gyors segítsége; a világ üdvössége és erőssége; az irgalom dagálya; az isteni bölcsesség forrása; a világ védelme."

„Üdvözlégy Malaszttalteljes, / Úr vagyon teveled, / ki általad ad a világnak gazdag kegyelmet."

Vianney Szent János gondolatai a mások véleményéről

Ne félj, ha azt mondják, hogy hétköznapi misére csak az jár, akinek semmi dolga. ...Szégyellsz Istennek szolgálni, mert félsz, hogy lenéznek? (Elmélkedés az Eucharisztiáról)

Az alázatos embernek egyre megy, hogy kinevetik vagy nagyra becsülik, dicsérik vagy hibáztatják, tisztelik vagy lenézik, odafigyelnek rá vagy elmennek mellette. (Katekézis a gőgről)

A Nap sohasem rejti el a fényét félelmében, hogy netán kellemetlenséget okoz a baglyoknak. (Maxima)

Jézus Krisztus félt-e attól, hogy kinevetik? (Szentbeszéd a böjtről)

Ha a vallásodat megkérdőjelezik, hallgasd meg, amit mondanak, de tudomást se végy kritikájukról és gúnyolódásukról! Szánd ezeket az embereket, és mondj értük egy imát! (Szentbeszéd a bérmálásról)

Ne akarjatok mindenkinek tetszeni. Istennek, az angyaloknak és a szenteknek akarjatok tetszeni – ők a ti közönségetek. (Tanács két írónak)

Ha félsz mások véleményétől, nem kellett volna kereszténnyé lenned. (Szentbeszéd a mások véleményétől való félelemről)

Végezd a munkádat, nem azért, hogy meggazdagodj vagy hogy elnyerd az emberek tetszését, hanem Isten kedvéért! (Szentbeszéd a jóra való restségről)

forrás: párKatt.hu

Kalkuttai Teréz anya szentté avatása

Az albán nemzetiségű Teréz anya 1910. augusztus 27-én született Agnes Gonxha Bojaxhiu (ejtsd: Ányesz Gondzsa Bojadzsiu) néven Üszküb városában (ma Szkopje, a Macedón Köztársaság fővárosa).

Édesapja, Kolle Bojaxhiu építési vállalkozó volt, édesanyja, Drana otthon nevelte három gyermeküket. Agnes kilenc éves volt, amikor édesapja meghalt. Az édesanya jelentős szerepet töltött be az egyházközség életében, a jótékony cselekedetek asszonyának nevezték, mivel a nála szegényebbek megsegítését mindig kötelességének tartotta. Ha egy szegény ember kopogtatott be házuk ajtaján, alamizsnát adott neki, és arra tanította gyermekeit: még ha nem is vér szerinti rokonuk, akkor is a fivérük, mert szegény.

A három gyermek szilárd vallási nevelésben részesült. Agnes állami iskolába járt és tagja lett a Mária-kongregációnak. Ebben az időben a jugoszláv jezsuiták működést vállaltak a kalkuttai főegyházmegyében. Az első csoport 1925. december 30-án érkezett Kalkuttába. Egyiküket Kuersongba küldték, ahonnan lelkes leveleket írt a bengáliai missziós lehetőségekről. A kongregistáknak rendszeresen felolvasták ezeket a leveleket. A fiatal Agnes egyike volt azoknak, akik önként jelentkeztek a bengáliai misszióba. Kapcsolatba került ezért a kalkuttai főegyházmegyében is szolgálatot végző írországi Loreto-nővérekkel.

Agnes 1928-ban, áldozócsütörtökön határozta el, hogy szerzetesként Istennek szenteli életét. Iskolatársnőjével együtt felvételét kérte az angolkisasszonyok írországi anyaházába, amely a Loretói Miasszonyunk nevét viselte. Hamarosan Indiába küldték, hogy megkezdje noviciátusát Dardzsilingben. Itt tett szerzetesi fogadalmat 1931. május 25-én. A Teréz nevet az 1925-ben szentté avatott Lisieux-i Kis Szent Teréz iránt érzett tiszteletből választotta. Döntését így indokolta meg: „Ha keresztényi életet él az ember, akkor az biztosítja hitének növekedését. Sok szent járt előttünk, hogy vezessen minket. De én azokat szeretem, akik egyszerűek, mint Lisieux-i Szent Teréz, Jézus kis virága. Őt választottam névadómnak, mert hétköznapi dolgokat tett nem hétköznapi szeretettel."

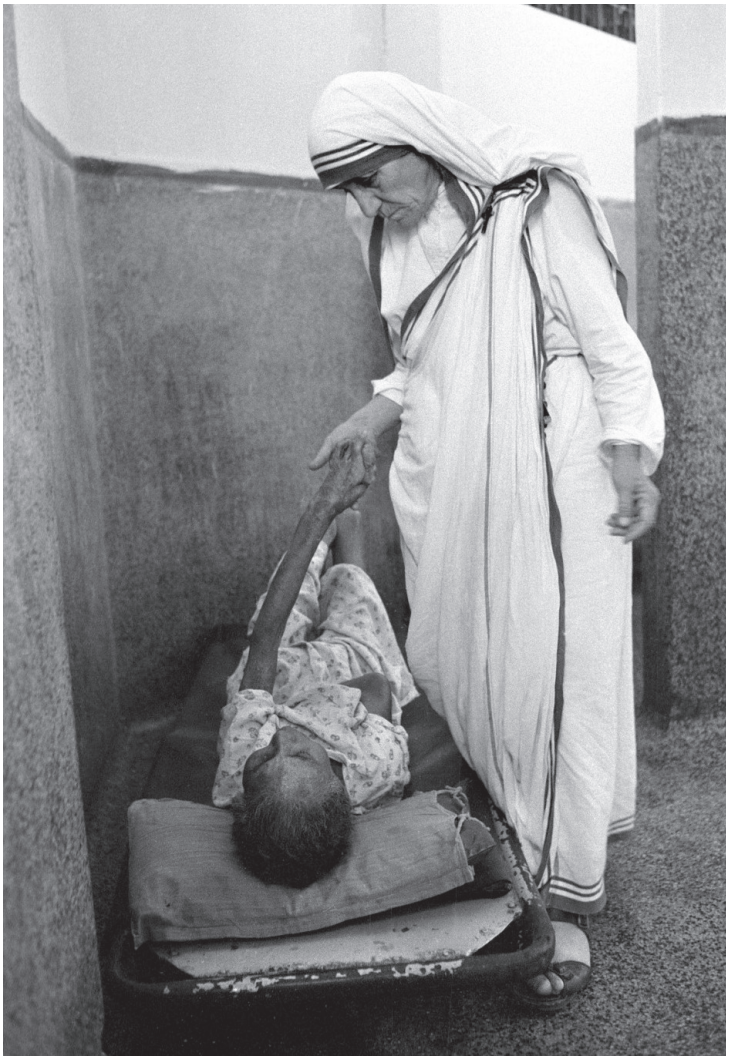
Teréz anya 1929 és 1948 között földrajzot tanított a kalkuttai Szent Mária Iskolában, néhány évig az intézmény igazgatónője volt. 1946. szeptember 10-én vonattal indult Dardzsilingbe, lelkigyakorlatra. Zsúfoltság volt, mint máskor, különösen a harmadosztályú kocsikban, ahol a legszegényebbek utaztak. A kasztrendszer teljes, tragikus valójában mutatkozott meg előtte, és e szegények tülekedő, nyomorúságos tömegét látva hirtelen úgy érezte, nincs joga ahhoz a kényelemhez és békességhez, amit megkap a kolostorban, és amit a kedves és jómódú lányok tanítása és nevelése közben érez. Tisztán észlelte Jézus hívását, hogy hagyja el a zárdát, és éljen a legszegényebbek között. Ez volt Teréz anya életében a „sugallat napja".

Ezt követően engedélyt kért elöljáróitól, hogy egyedül élhessen a zárdán kívül, és a kalkuttai nyomornegyedben dolgozhasson. Kérését Róma elé terjesztették, és XII. Piusz pápa egyévi időtartamra jóváhagyta azt: szerzetesi életet élhetett, klauzúrán kívül, a kalkuttai érsek felügyelete alatt. 1948 augusztusában Teréz anya levette a Loreto-nővérek

ruháját és fehér száriba öltözött, kék szegéllyel, a vállán kereszttel. Patnába ment, az amerikai misszi-ós orvosnővérekhez, hogy beható kiképzést kapjon, mint ápolónő. Karácsonyra visszatért Kalkuttába és a szegények Kis Nővéreivel lakott. Még ugyanebben az évben engedélyt kapott első nyomornegyedi iskolájának megnyitására.

1950 októberében jóváhagyták az új szerzetestársulatot, a Szeretet Misszionáriusait, amely Kalkuttában alakult meg, és innen terjedt el egész Indiában, majd világszerte. A Szeretet Misszionáriusai 1965 februárjában pápai jogú társasággá lett. Hitvallásuk szerint: „Mindenekelőtt szerzetesnővérek vagyunk, és nem szociális segítők, tanárok, ápolónők vagy orvosok. A különbség köztünk és a szociális gondozók között az, hogy ők valamit cselekszenek, mi pedig Valakinek. Jézust szolgáljuk a szegényekben. Minden, amit csinálunk, Jézusért van. Életünknek ez az értelme. A nap 24 órájában Jézust szolgáljuk." A Szeretet Misszionáriusai egész szívükből, szabad elhatározással a szegényeket szolgálják, és munkájukért semmi pénzt nem fogadhatnak el.

Teréz anya tevékenységét az egész világon elismerték, rengeteg más díj és kitüntetés mellett 1979-ben megkapta a Nobel-békedíjat is. Kérésére nem tartották meg az ilyenkor szokásos bankettet, az erre szánt összeget az éhezők kapták. Teréz anya

ugyanis elveihez hűen visszautasította, hogy a ceremóniát záró bankett finomabbnál finomabb ételeiből fogyasszon: „Nem tudnék venni belőle, és nyugodt lelkiismerettel megenni, amikor testvéreim közül annyian halnak éhen. Nekem egy darabka kenyér és egy pohár víz elegendő."

Teréz anyának a szegények sorsáról, illetve a gazdagok felelősségéről vallott nézetei II. János Pál pápa gondolkodásában is fontos helyet foglaltak el, ezért is szövődtek kivételes baráti szálak a szerzetesnővér és a Szentatya között. II. János Pál csodálattal követte Teréz anya munkáját, és 1986. február 3-án, Kalkuttában meglátogatta a Szeretet Misszionáriusainak házát. Teréz anya élete legszebb napjának nevezte e látogatás napját. A Szentatya pedig így fogalmazott: „A Nirmal Hriday a remény otthona. Olyan ház, amely a bátorságon és a hiten alapszik, olyan ház, ahol a szeretet uralkodik. A Nirmal Hridayban az emberi szenvedés misztériuma találkozik a hit és a szeretet titkával. És ebben a találkozásban az emberi lét legmélyebb kérdései érthetővé válnak."

Teréz anya 1997. szeptember 5-én halt meg. II. János Pál pápa avatta boldoggá 2003. október 19-én, a szentek sorába pedig Ferenc pápa iktatta 2016. szeptember 4-én.

A Szeretet Misszionáriusainak rendjéhez ma már több mint négyezer apáca és négyszáz szerzetes tartozik. Gyógyító-gondozó tevékenységüket hárommillió önkéntes segíti. Öt földrész csaknem százötven országában – köztük Magyarországon – vannak jelen, gondoskodnak a szegényekről, ápolják a betegeket, a legsúlyosabbakat, így a leprásokat is. Az alapítás óta eltelt ötven esztendő alatt Teréz anya és rendje kiterjesztette tevékenységét a világ minden országára és az „élet minden sebesültjére."

„Istenünk, te Kalkuttai Szent Teréz anyát arra hívtad, hogy a kereszten szomjazó Fiad szeretetére a legszegényebbek iránt való áldozatkész szeretettel válaszoljon. Közbenjárására add, hogy szenvedő testvéreinkben mi is Krisztust lássuk és szolgáljuk. Aki veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten mindörökkön örökké. Ámen."

Forrás: Katolikus.hu
Magyar Kurír

SZENTEK ÉLETE:

MŰRÓT ÁRASZTÓ SZENT DEMETER, THESSZALONIKAI NAGYVÉRTANÚ

Szent Demeter Kr. u. 306 körül élt Thesszalonikiben Maximianus Galerius császár uralkodása idején. Makedónia provinciabeli előkelő családból származott és mindenki szerette, nem csak előkelő származása és szép kinézete, hanem erényességéért, bölcsességéért és jóságáért is, amelyekben meghaladta az öregeket is. A katonai ügyekben fiatal kora ellenére tapasztalt emberként Demetert kinevezték a thesszáliai seregek parancsnokává és Hellasz prokonzuljává (helytartójává).

De a megtiszteltetések sem felejtették el vele az élet egy másik, jóval fontosabb vetületét. Hittel eltelt szívével Demeter nem értékelte nagyra a világi dicsőséget és ideje nagy részében Isten szavát hirdette és tanította a népnek. Szavai nagyon meggyőzőek voltak, amelyeket az igazsággal, békével és a felebarát iránti szeretettel eltelt élete nyilvánvalóan megerősített. Ezért a császár által a keresztények ellen indított üldöztetések ellenére pogányok sokasága tért meg az igaz hitbe.

Nem sokkal ezelőtt Galerius egy sor pompás győzelmet aratott a barbárok felett és hazafelé tartva megállt Thesszáliában, hogy élvezze a nép egyöntetű ünneplését és hálaáldozatot hozzon a bálványok előtt. Egyes pogányok a városban kihasználták a császár jelenlétét, hogy Demeter iránti irigységükből feljelentsék őt kereszténysége miatt. A tirannus meglepetése dühödt haraggá változott amikor megtudta, hogy Demeter nem csak osztozik Krisztus követőinek hitében, de hivatali tisztségét kihasználva sikerrel terjeszti is azt. Amikor a győzelem tiszteletére szervezett játékra vonult, és Demetert elé vezették, a szent ingadozás nélkül megvallotta hitét.

Ekkor a császár megparancsolta, hogy zárják be piszkos helyiségbe a palota közelében lévő fürdő alagsorában. Amikor Demeter belépett a börtönébe, a lábához mászott egy skorpió és arra készült, hogy halálosan megmarja. A szent azonban a kereszt jelével előzte. Demeter figyelemre sem méltatta a sötétet és a bűzt, mert eltöltötte az öröm azon gondolat hatására, hogy hamarosan teljes mértékben részesévé válhat Krisztus szenvedéseinek. Csupán az szomorította el, hogy még várnia kell a vértanúkoszorú elnyerésére, mivel még zajlottak a császár tiszteletére rendezett játékok.

Galerius szokás szerint gladiátorharc játékokat szervezett a thesszalonikai amfiteátrumban. Magával hozott egy Lieus nevű Herkuleshez hasonló hatalmas harcost a vandálok törzséből. A vandál olyan erős és ügyes volt a kézitusában, hogy senki nem volt képes legyőzni őt.

Nesztor, a városban élő ifjú keresztény volt. Látván, hogy a harcos győzelmei hogyan töltik el hiú gőggel a császárt, elhatározta, hogy megmutatja Galeriusnak: egyedül Krisztus rendelkezik a valódi erővel. A fürdőhöz szaladt, ahol Demetert fogva tartották, és imádságos segítségét kérte a harcossal való összecsapásához. A vértanú a kereszt jelét rajzolta az ifjú homlokára és szívére, és megáldotta, ahogy Dávidot Goliát ellen (vö. 1Kir. 17).

Nesztor akkor érkezett meg az amfiteátrumba, amikor a kikiáltók felhívást intéztek a közönséghez, hogy aki akar, megküzdhet Lieussal. Az ifjú kiment a császári tribün elé és a következő szavakkal a földre dobta a tunikáját: „Demeter Ura, légy a segítségemre!”. Amikor a harcos ráugrott a törékeny ifjúra, az kitért, majd egyetlen döféssel szíven szúrta a vandált. Mind megdermedtek a döbbenettől a csoda láttán és nem voltak képesek felfogni, hogyan eshetett el ez a legyőzhetetlen barbár ily könnyedén egy ifjú, majdhogynem gyerek kezétől. A valóságban a keresztény nem hagyatkozott sem saját erejére, sem a fegyverére, hanem minden reménységét az Úrba, a küzdelem vezetőjébe vetette, Aki a hívők kezébe adja

az ellenségeiket.

A császár nem fogta fel a jelet és nem hódolt meg Isten akarata előtt, hanem rettenetes dühre gerjedt és megparancsolta, hogy azonnal tartóztassák le Nesztort és a város határain kívül fejezzék le. Hallotta, amint az ifjú Demeter Urát szólította és úgy vélte, hogy a szent varázslatot alkalmazott. Ekkor Galerius megparancsolta, hogy a vértanút közvetlenül a börtönben, mindenféle bírósági eljárás nélkül kopjával gyilkolják meg. Néhány keresztény jelen volt a szent kivégzésekor, és megvárták, míg a katonák távoznak, majd elvitték a testet és tisztelettel eltemették.

Jelen volt ott Lupusz, Demeter szolgája is. A temetés során magához vette a szent vérrel átitatott tunikáját és felhúzta ujjára az ura által viselt császári gyűrűt. Ezen ereklyék segítségével később Lupusz számos csodát és gyógyítást vitt véghez. Amikor Galerius erről tudomást szerzett, katonákat küldött, és lefejeztette a hű szolgát (ünnepe augusztus 23.).

Így nyerte el Szent Demeter nagyvértanú Krisztus katonájának győzelmi koszorúját és azóta a Mennyek Országában lakozik. Már több mint ezerhatszáz éve védelmezi Thesszaloniki városát, melynek lakossága mennyei védőszentként tiszteli Demetert . Védelmezte a várost a barbárok támadásaival szemben.

586 (vagy 597) őszén az avar kagán szláv törzsekkel egyesülve hatalmas hadsereggel kezdte ostromolni Thesszaloniki városát. A védők a közelmúltban lezajlott járvány miatt nagyon kevesen voltak. Ekkor a szent megjelent a városfalakon és a harc folytatására lelkesítette a védőket, úgyhogy képesek voltak visszaverni az ostromokat és az ostromfegyverek csapásait. A hetedik napon a barbárok az utolsó, döntő ostromra készültek. Szent Demeter egy erős fegyveres csapat élén fehér lovon jelent meg táboruk szívében. Az ellenség menekülni kezdett, a város lakóinak pedig nem is kellett harcba bonyolódniuk.

Néhány évvel később, 615. körül a Makedóniában letelepült szlávok újra megostromolták Thesszalonikit. A szent Krisztusban elnyert dicsőségben újból megjelent a városfalakon és a tenger felől behatolásra készülő ellenséges hajók között. Úgy megzavarta az ellenséges tábort, hogy a hajók egymásnak ütköztek, az emberek pedig, miközben igyekeztek más hajókra felkapaszkodni, elsüllyesztették a maradékot. Végül a vízbefulladás halálától menekülve egymást kezdték gyilkolni, úgyhogy a tenger vöröslött a vérüktől.

A szlávok megértették, hogy ezúttal sem sikerül behatolniuk a szent vértanú védelme alatt álló városba, ezért két évvel később újból szövetséget kötöttek az avar kagánnal és a bulgárokkal, hogy egyesült erejükkel meglepetésszerűen rohanják le a várost. A lakosság Joannesz püspök, akinek látomásban megjelent Szent Demeter, által lelkesítve a falakhoz sietett, hogy felkészüljön az ostromra. Amikor a barbárok ostrombástyákkal és katapultokkal közeledtek az erődítményekhez, az egyik keresztény egy követ vett a kezébe és ezt írta rá: „Isten és Szent Demeter nevében". Elhajította a követ, amely nekiütközött az egyik katapult által kilőtt nagy lövedéknek. Az ütés következtében a lövedék visszafordult és szétlapította a katapultot és annak kezelőit. E csodát követően délután földrengés ingatta meg a falakat, úgyhogy a barbároknak úgy tűnt, minden összeomlik. Támadásba lendültek, de a falakhoz érve látták, hogy azok sértetlenek, a városlakók pedig püspökük által lelkesítve szilárdan ellenállnak. A barbárok végül csak harminchárom napos ostrom és tárgyalások után hagyták el végleg Thesszaloniki környékét.

Thesszaloniki mennyei védelmezője közbenjárásának köszönhetően a város az avarok és a szlávok öt ostromában tartott ki. Az ő közbenjárásának tulajdonítják a város török uralom alól való felszabadulását is 1912-ben. Szent Demeter számtalan alkalommal védelmezte a várost a földrengésektől, járványoktól és éhínségtől. A Szent Demeter templom melléképületét kórházzá alakították át, és az itteni betegek az álmukban megjelenő szent közbenjárására nyerték el a gyógyulást. A szent vagy az általa fakasztott Myró által olyan nagy számban történtek csodák, hogy aki megpróbálná azokat összeszámlálni, olyan emberhez hasonlítana, aki elhatározta, hogy összeszámolja a homokszemeket a tengerparton.

A híres Szent Demeter templomot az V. században építették a szent sírja felett. Leontiosz Iliricum prefektusa építtette, miután csodás módon felgyógyult a betegségéből (412-413). Ez a templom a VII. században leégett. Újból felépítették, többször átalakították, majd 1493-ban Bajazid szultán idejében mecsetté alakították át. 1912-ben újból orthodox templom lett, de 1917-ben egy nagy tűzvész során majdnem teljesen megsemmisült, elpusztultak a magasztos márvány díszítések és a mozaikok egy része. Napjainkban a templomot felújították és ma is Szent Demeter nagyvértanú tiszteletének központjaként működik.

Forrás: szynaxarion.wordpress.com

HÁLÁTLAN KAMASZOK

Ha kamasz gyereked van, pontosan tudod mit jelent az a felnőtté válással járó csalódás és fájdalom, melyet a szülő a gyermekével kapcsolatosan érez. Mark Gregston kifejezetten az ilyen és hasonló problémákkal küzdő családok felé szolgál az általa alapított Heartlight szervezeten keresztül.

"Magam is meg tudom csinálni!"
„Nincs szükségem a segítségedre!"
„Úgy kezelsz, mint egy gyereket!"

Hogyan reagálsz az ilyen és ehhez hasonló kijelentésekre, melyeket a kamasz gyermekedtől kapsz? Csalódott leszel vagy olyan jeleknek fogod fel őket, melyek valamilyen beavatkozást tesznek szükségessé?

Ahelyett, hogy a hálátlan és lázadó gyermekeddel kapcsolatosan egy pofon lehetőségét megfontolnád, arra bátorítalak, hogy tekints úgy ezekre a kifakadásokra, mint a felnőttkorra való felkészülés és a növekedési folyamat természetes részeire. Nem mondom azt, hogy a tiszteletlen szavakat vagy egy igazán ellenséges viszonyt szülőként meg kellene engednünk, de meg kell értenünk, hogy ezek a mondatok eredendően nem a lázadásról szólnak. Nézz a szavak mögé és lásd meg, igazából mi van a háttérben, lehet, hogy csupán túl szorosan tartottad a gyeplőt és nem adtál elég lehetőséget a gyermekednek a felelősség vállalásához és a függetlenség megéléséhez.

Egy szülő mostanában a következő kérdést tette fel nekem: „Honnan tudhatnánk, hogy melyik fázisban van a gyerek és mikor kellene a számára nagyobb függetlenséget biztosítani?" Nagyszerű kérdés! Elmondom, én hogyan csinálnám. Először is, ülj le és gondold végig, hogy a gyermekeddel kapcsolatban mit szeretnél elérni a következő hat-tizenkét hónapban. Készíts egy tervet, hogy bizonyos területeken hogyan tudod a függőségből a függetlenség irányába terelni. Ha már sikerült beazonosítanod ezeket a területeket, a további várakozás helyett lépjél most. Ne várj.

Mivel ha a függetlenség növeléséről csak gondolkodsz, lehet, hogy az már magától bekövetkezett. Ha továbbra is kitartasz a védőbástyáid mögött, a gyerekeknek továbbra is harcolniuk kell, ami csak tovább növeli a feszültséget. Képzeld el a következő helyzet: Mondjuk azt ígérted a tinédzser lányodnak, hogy 15 éves korában lehet saját mobilja. De ha korábban megveszed, amikor még csak 14 és fél és valami ilyesmit mondasz neki: „Nagyra értékelem azt a módot ahogy felelősséget vállalsz a dolgaidért és hiszek abban, hogy te már most kész vagy erre, felesleges ezzel tovább várni." Ezután ő is más szemmel fog rád nézni és sokkal jobban fogja értékelni, mintha a megbeszélt időpontban kapta volna meg, a 15. születésnapján.

A legtöbb gyerek jól vizsgázik, amikor nagyobb felelősséget kap. Ha addig várnánk ameddig már mi is úgy gondolnánk, hogy készen állnak, a lázadás magvai a frusztráció miatt már elkezdenek növekedni. De a felelősség és a szabadság óvatos növelése által jóval korábban, képesek lesznek a rájuk bízott dolgokat kezelni. Mi pedig segítünk nekik felkészülni a jövőre, megelőzve a negatív érzéseket és azt, hogy ne bízzanak bennünk. Engedd meg, hogy néhány praktikus lépést is megosszak veled, hogy elindulj egy hosszú úton, támogatva a függetlenség kibontakozását a már idősebb tinédzsered életében.

Adj nekik szabadságot, hogy néhány dologban maguk dönthessenek

A szülők számára elég nagy kísértést jelent, hogy mindenben maguk döntsenek a kamasz gyermekeik helyett. Persze a legegyszerűbb megoldásnak ez tűnik és így talán nem is kell mindig harcba bocsátkoznunk. De a gyermekeikkel kapcsolatos állandó döntéshozatal a függetlenségükre rombolásként hat. A döntésképesség ellenben csak gyakorlat által tud fejlődni. A képesség, hogy önálló döntéseket tudjanak hozni, nem varázsütésre fejlődik ki, amikor átlépik a 18

éves kort. Engedd meg, hogy bizonyos dolgokban maguk dönthessenek, ami azt is jelentheti, hogy bizonyos dolgokban hibáznak, de ezekből legalább tanulni is képesek lesznek.

Például, ahelyett, hogy pontosan meghatároznád az időt, amikor a gyereknek fel kell kelnie, kérdezd meg, hogy szerinte melyik időpont az ideális, ugyanakkor hívd fel a figyelmét arra, hogy nem fogod fuvarozni ha elkésik. Ha a válasz az, hogy hétkor szeretne felkelni de tudod, hogy a busz negyed nyolckor jön, csak annyit mondj, „Oké". Miután pedig lekéste a buszt, egyedül neki kell kitalálnia, hogyan jut el az iskolába. Feltehetőleg újra át fogja gondolni a döntését – de a lecke meg lesz tanulva. Hagyd, hogy a hibáira maga jöjjön rá.

Ne erőszakold rájuk folyamatosan a saját véleményedet

Néha nem bízunk abban, amit már megtanítottunk a gyermekeinknek. Ültettél már valaha virágot? Mi történik, ha minden nap megrángatod a növényt, hogy lássad, hogyan növekszik? Nem lesz a magból semmi. Töltsd meg a gyermekeid szívét és gondolatait igazságokkal, aztán hagyj időt és helyet, hogy ezek felnövekedjenek.

Isten megígérte, hogy az Ő szava időben gyümölcsöt hoz. Ragaszkodj a szellemi igazságokhoz, de engedd meg a kamasz gyermekeidnek, hogy a saját tapasztalataik és véleményeik szerint fejlődjenek ahelyett, hogy folyamatosan az igazságaid pontos szajkózásukra kényszerítenéd őket. Az egyik oka annak, hogy olyan sok keresztény fiatal hagyja abba a gyülekezetbe járást az az, hogy az otthonukat elhagyva a hitük sohasem válik a sajátjukká, mivel az mindig csak a szüleik meggyőződése volt. Pedig olyan sokáig követték azt ameddig csak kellett, de mikor elköltöztek, már nem volt semmi okuk, hogy továbbra is hívők legyenek. Sohase felejtsd el, a gyermekeink Istenről való tanítása mindannyiunk felelőssége, de nem kényszeríthetjük őket, hogy a mi Istenbe vetett hitünket a sajátjukként fogadják el.

Fókuszálj a nagyobb dolgokra, engedd el a kisebbeket

Nézz szembe a ténnyel, néhány dolog nem olyan fontos, mint amennyire mi annak tartjuk. Lehet, hogy számodra valami probléma, de az van bármilyen hatással a gyermeked jövőjére? Némely szülő rengeteg időt tölt a mellékes dolgokkal, nagy hangsúlyt fektetve például a megjelenésre. Még akkor is, ha nem különösképpen rajongsz az aktuális hajviseletükért vagy azért, hogy milyen pólóban járnak, ha a hozzáállásukkal nincs gond, akkor nem éri meg ebből egy rendőrségi ügyet csinálni. Hagyj nekik lehetőséget, hogy kifejezhessék a saját személyiségüket.

A zene, amit tinédzserként hallgattam, a szüleimet mindig az őrületbe kergette. Képtelenek voltak megérteni, miért szerettem ezt a „zajt" hallgatni. Még akkor is, ha a zenének, amit a fiatalok élveznek egy bizonyos formáját nem kedvelném, ha öngyilkos hajlamúak vagy drogosak lennének vagy más bosszantó dolgokkal foglalkoznának, nem a zene lenne az elsődleges, amire figyelnék. Az időmet az életben a legfontosabb dolgokkal akarom tölteni, a tinédzsereknek pedig hagyom, hogy kialakuljon a saját ízlésük. Higgyél nekem, elképesztő megfigyelni ahogy ez időről-időre megváltozik, majd jó sokára ugyanazt kezdik el hallgatni, amit te meg én. Jelen pillanatban pedig leginkább azt fogják hallgatni, amit a barátaik, mivel így tartják fenn a kapcsolataikat a külvilággal és legalább nem tűnnek olyannak, mint aki kilóg a sorból.

Ne kergesd őket az őrületbe

Számos kamasznak a szülője a „Ne vond meg a fenyítést a gyerektől" megközelítést használja, mondván, hogy ez a bibliai tanítás, miközben figyelmen kívül hagyják az „Atyák, ne ingereljétek a gyermekeiteket" verset. Az „ingerlés" szó definíciója számos más jelentést is magában foglal, amely pontosan leírja, miről is van itt szó: „feldühítés, irritálás, provokálás, idegesítés, bosszantás, magunkra haragítás, felbőszítés, elkeseredés, nehéz helyzetbe hozás." Ha ugyanazt a nevelési módszert használjuk a tizenéves korban, amit gyermekkorban is használtunk, az eredmény elkeseredettség lesz. A testi fenyítés nem működik a tinédzsereknél, hanem az ilyen típusú fegyelmezés sokkal inkább a szüleik ellen fordítja őket. Persze lehet, hogy kezelhetőbbnek tűnek majd, de valószínű, hogy belül forrongnak vagy a lelkük megtörik. Egy tinédzser fegyelmezésére vannak jobb módszerek is, amelyek általában maga után vonják a „fájdalom" érzését, például ha vesztenek a privilégiumaikból vagy plusz feladatokat kapnak.

Néhányan a „Ne ingereljétek" verset olvasva azt gondolják, hogy az író szándékai szerint a szülők kedvét akarta elvenni az átkozódástól, demoralizálástól, erőszakoskodástól vagy a gyermekükkel való kiabálástól. Ezzel szemben én abban hiszek, hogy a tinédzserek a szüleik által szintén ingerelve lehetnek, ha még mindig gyerekként kezelik őket és nem mint gondolkodó, érvelő, majdnem felnőtteket.

Végül emlékeztetni akarlak arra, hogy egy pozitív személyiség mérőszáma nem kizárólag a szabálykövetés, hanem a kezdeményezőképesség megléte, a helyes gondolkodás és az élet kihívásaira való megfelelő reagálás is. Szülőként számunkra az egyik legnagyobb felelősség, hogy a gyermekeinket képezzük és adjunk számukra eszközöket ahhoz, hogy sikeres felnőtté váljanak. A növekedés során, ahogy egyre idősebbek lesznek, a függetlenség megfelelő módon való támogatása által felkészíthetjük őket a helyes döntések meghozatalára és a jövőben történő biztonságos előrehaladásra.

forrás: http://keresztenycsalad.blog.hu/

MAROSI Anita:

Kettős ünnep a Sztojka-líceumban

A tanévnyitó mellett új tornaterem, tanuszoda és kollégium átadását ünnepelték szeptember 18-án a Karácsfalvai Sztojka Sándor Görögkatolikus Líceumban. A tizenharmadik éve működő, száz tanulót oktató egyházi intézmény ünnepségét a jelen lévő líceumi tanárok, diákok és azok hozzátartozói mellett megtisztelte jelenlétével Balog Zoltán, az emberi erőforrások minisztere; Pavlo Hobzej ukrán oktatási miniszterhelyettes; Milan Šašik, a Munkácsi Görögkatolikus Egyházkerület püspöke; Szalipszki Endre, Magyarország Beregszászi Konzulátusának főkonzulja; Brenzovics László parlamenti képviselő, a Kárpátaljai Magyar Kulturális Szövetség elnöke; Orosz Ildikó, a Kárpátaljai Magyar Pedagógusszövetség elnöke. Rajtuk kívül számos kárpátaljai egyházi, oktatási és civil szervezet vezetője és képviselője vett részt a rendezvényen. A tanévnyitó a hagyományoknak megfelelően szent liturgiával kezdődött, melyen Demkó Ferenc, a Beregszászi Esperesi Kerület esperese mondott szentbeszédet, majd a Szent Atanáz Görögkatolikus Hittudományi Főiskola kórusa énekelt. A szertartás végén Milán püspök kitüntetést adott át a Sztojka-líceum intézményvezetőjének, Tóth Jenőnek, valamint helynöki címmel ruházta fel Demkó Ferencet. Ezután Magyar Vita, a líceum igazgatónője tartotta meg tanévnyitó beszédét. A továbbiakban a líceum udvarán folytatódott az ünnepség, melyen először Tóth Jenő foglalta össze az új létesítmény építésének eseményeit, valamint köszönetet mondott a támogatóknak. A magyar állam 291 millió forinttal járult hozzá a beruházáshoz, ezen kívül a Magyar Püspöki Kar, a Munkácsi Görögkatolikus Egyházmegye, a Görögkatolikus Metropólia, a Pannonhalmi Bencés Főapátság és számos magánszemély támogatta az építkezést. Az intézményvezetőt követően Balog Zoltán lépett a pódiumra, aki „lehetetlen küldetéshez" hasonlította a határon túli magyarok fennmaradásáért folytatott küzdelmét, hozzátéve: „... nekünk nagyon fontosak a kárpátaljai magyarok, és nagyon fontos, hogy ne legye-

nek migránsok a magyarokból, az ukránokból, ne legyenek menekültek, hanem a szülőföldjükön boldogulhassanak." Az ünnepségen felszólalt Pavlo Hobzej ukrán oktatási miniszterhelyettes, aki elismerte, hogy az ukrán kormány jelenleg nem támogatja az egyházi és a magánkézben lévő oktatási intézményeket. Hobzej megköszönte a magyar állam részéről a kárpátaljai iskoláknak nyújtott támogatást. Ezután a szalagátvágás következett, melyet Balog Zoltán, Pavlo Hobzej és Milán Šašik végzett el, majd Milán püspök megszentelte az új épületet. Az épületavató a továbbiakban a tornateremben folytatódott, ahol Brenzovics László és Marosi István görökatolikus főiskolai lelkész mondott pohárköszöntőt, majd állófogadással ért véget a rendezvény.

Forrás : Kárpátalja.ma

RIPORT:

KASKÖTŐ MIKLÓS PETŐFI PROGRAMOS BEMUTATKOZÁSA

Kaskötő Miklós – Miklós tanár úr, kis „atya" (a líceumi diákok szerint) – a 2016/2017-es tanévet a Petőfi Sándor program keretében a Karácsfalvai Sztojka Sándor Görögkatolikus Líceumban tölti.

Mesélj magadról!

Kaskötő Miklós vagyok, 22 éves. 1994. május 6-án születtem Debrecenben. Alap és középfokú tanulmányaimat Hajdúdorogon végeztem. 2013-ban tett sikeres érettségi vizsgámat követően jelentkeztem a nyíregyházi Görögkatolikus Papnevelő Intézetbe. Jelenleg a Szent Atanáz Görögkatolikus Hittudományi Főiskola másodéves, teológia szakos hallgatója vagyok.

Magyar kultúránk sokszínűségének és értékeinek megőrzése jó ideje meghatározó szerepet játszik mindennapjaimban. Ezirányú komoly elköteleződésem családom és szülővárosom, Hajdúdorog hagyományőrző attitűdjében gyökerezik. A több évszázados múltra visszatekintő település hagyományvilága ösztönösen áthatja az ott élők mindennapjait, amely még inkább kézzel foghatóvá válik a város arculatát meghatározó görögkatolikus egyház ünnepköreinek idején. Ennek köszönhetően egészen kis gyermekkoromtól fogva megtapasztalhattam azt, hogy mennyire fontos kultúránk értékeinek ápolása és gondozása.

Ezzel együtt automatikusan belém oltódott a magyar kultúra által képviselt értékek továbbörökítésére irányuló vágy. Jóllehet, minden magyar érzésű embernek joga és kötelessége saját kultúrájának minél közelebbi megismerése és ápolása, mindez azonban az ország határain kívül élő magyar testvéreink számára korántsem ilyen egyszerű. Rendkívül fontosnak tartom tehát, hogy a határon túl élő magyarság hazájához kötődő identitásának megerősítése érdekében legalább olyan impulzusokat kapjon, mint amire egy Magyarország határain belül élőnek is lehetősége nyílik. Úgy gondolom, hogy semmi esetre sem engedhető meg, hogy kint élő honfitársainkban a távolság és az idő megfakítsák azt a hazájuk iránt érzett szeretetet és kötődést, amelynek birtokában egykor őseik a történelem különféle viszontagságainak köszönhetően külhonba kényszerültek.

Mindezeket szem előtt tartva bízom benne, hogy minden tudásomat és lelkesedésemet a program szolgálatába állítva olyan eredményes munkát folytathatok, amely a külhoni közösségek és az anyaország számára egyaránt gyümölcsözővé lesznek.

Mikor érkeztél Karácsfalvára?

A Petőfi Program ösztöndíjasaként augusztus 29-én érkeztem meg célterületemre, Karácsfalvára. Korábban csak egyszer tettem egy rövid látogatást Kárpátalján, de már akkor is éreztem valami különlegességet ebben a vidékben.

Mi volt az első benyomásod Kárpátaljáról?

Mielőtt a határt átléptem volna tudatosítottam magamban, hogy egy időre búcsút mondhatok a magyar feliratoknak, a latin betűknek. Ennek ellenére azonban, amikor beértem az első faluba kellemeset csalódtam. Várakozásaim ellenére számtalan magyar felirattal találkoztam – persze a jóval több ukrán nyelvű kiírás között. Bár ezek a települések nincsenek messze a magyar határtól, mégis jellemző lakosságukra a magyar nyelvtől és kultúrától való fokozatos elidegenedés. Ez egy lassú folyamat, ami fölött semmi esetre sem szabad szemet hunynunk. Az ilyen esetekben ugyanis nemcsak a jelenkori, hanem a jövő magyarságáról is szó van.

A Sztojka Sándor Görög Katolikus Líceumban már izgatottan várták érkezésemet. Itt berendezkedtem, és rögtön be is kapcsolódtam a tanévkezdés előtti munkálatokba.

Alig egy hét alatt sok új, értékes emberrel ismerkedtem meg, bejártam a környező falvakat, beszélgettem a helyiekkel. Ez egy különleges világ, más az emberek gondolkodásmódja, más az emberek életritmusa: valamiféle különleges nyugalom és bölcsesség árad belőlük.

Hét nap alatt az ember általában nem tud nagy tanulságokat levonni az általa egy teljesen új környezetben tapasztalt impulzusokból, élményekből, viszont számomra mégis elegendő volt az a néhány rövid kis beszélgetés ahhoz, hogy rájöjjek, van még mit tanulnom. Az itt eddig eltöltött néhány nap segített ráeszmélni, hogy a „Haza", a „Magyar", a „Nemzet" szavaink sokkal többet jelentenek a határokon túl élő magyar testvéreink számára, mint ahogyan azt mi Magyarországon élők gondoljuk. Ezek a szavak valakinek az életet, az anyanyelv mellett való szakadatlan küzdelmet, a magyar identitás megőrzését jelentik. Amíg mi az anyaország határain belül békésen éljük életünket anélkül, hogy egyszer is komolyan elgondolkodnánk azon, hogy mit is jelent igazán egy Nemzethez tartozni, mit jelent Magyarnak lenni, addig a határokon túl több millió magyar vívja meg harcát napról napra, hogy hazájához hűséges maradhasson.

S mégis, mi adja az itt élő emberek számára az erőt a számos küzdelem és megpróbáltatás közepette? Az a mélyről fakadó hit és meggyőződés, amit a költő, Sajó Sándor egyik versében így fogalmaz meg: „Magyarnak lenni: büszke gyönyörűség!"

JÓL GYÓNTAM? – TÍZ TANÁCS PAPOKTÓL

A gyóntatószékből kilépve sokszor töprengek: „Jól csináltam? Elég konkrét, elég őszinte voltam?" Elhatároztam, hogy megkérdezem a legtapasztaltabbakat: a gyóntatókat.

Tíz pap tíz hasznos szempontot fogalmazott meg:

• A lelkiismeret-vizsgálatban a bűneinkkel szembesülünk, a gyónásban viszont Isten szeretetével, irgalmával, megbocsátásával.

• Miután megmondtad, mikor gyóntál utoljára, mondj néhány szót magadról (egyedülálló, párkapcsolatban lévő, házas, újraházasodott, esetleg pap, szerzetes vagy?). Helyzeted ismeretében könnyebb tanácsot adnunk.

• A bűnök nem negatív érzelmek, hanem tudatos döntések a rossz mellett. Bűnöket gyónj meg, ne érzelmi állapotokat!

• Az elkövetett bűn Isten megbántása, a meggyónt bűn viszont Isten-dicséret. Ezért amikor a bűnbánat szentségében meggyónod a papnak a bűneidet, gondolj arra, hogy ezzel egyben Istent dicsőíted nagy irgalmáért.

• A gyakori szentgyónás jót tesz a lelkednek és lelkileg építő a gyóntatód számára is. A bűnhöz, különösen ha mélyen berögzült, szokássá vált, sok türelemre és kitartásra van szükség. Ne add fel, akármennyiszer követted el ugyanazt a bűnt! A bűnbánat szentségében gyógyulás is történik; a testi sérülésekhez hasonlóan a lelki sebek teljes gyógyulása is időbe telhet.

• A gyónásban nem az a lényeg, hogy te milyen rossz vagy, hanem hogy Isten milyen jó.

• A pap olyan, mint az orvos. Ha orvoshoz mész, elmondod, mid fáj, több-kevesebb részletességgel, hogy tudja, hogyan kezeljen a leghatékonyabban. Ne feledd: nagyon sok beteg fordult már hozzá ugyanezekkel a tünetekkel. Bízzál benne, hallgasd meg a tanácsát, és hamarosan jobban leszel!

• Isten a bűnök egyszerű, alázatos megvallását kedveli. Nincs szüksége regényre. Már olvasta. A szószaporítás mögött sokszor gőg és a bűnbánat hiánya rejlik. Egyszerűen, őszintén kimondani, nevükön nevezve a bűnöket: olyan ez, mintha levetkőztetnének, hogy keresztre feszítsenek, hogy meghaljanak a bűneink és feltámadjon a megbocsátás.

• Ne törődj semmivel, menj gyónni! Isten szeretete hatalmasabb a bűneinknél.

• Sok embernél az jelentené a legnagyobb fejlődést a gyónás területén, ha a bűnök kötelező, tényszerű felsorolása helyett egyre inkább úgy gondolna rá, mint az Istennel való kapcsolat megújítására. A gyónás nem csupán a bűn eltörlése, hanem találkozás Krisztussal.

Forrás: párKatt.hu (Theresa A. Noble írása nyomán)

PÁL Ferenc:

Jól-lét és életcélok

Akik belső életcélokat tűznek ki jobban vannak, mint akik külsőket fogalmaznak meg: mint az egymillió lájk, a siker, a karcsú alak. Belső cél ha szeretnék egy közösségnek a javára lenni, ha azt akarom, hogy a házastársam boldog legyen mellettem. Vagy ha szeretnék olyan emberré válni, aki képes a haragját kezelni, hogy abból valami építő erő legyen.

Itt jön a trükk: a belső életcél nem szabad, hogy önközpontú legyen. Nem azért akarok valamit kezdeni a haragommal, hogy egyre beképzeltebb legyek – ettől nem leszek jobban. Az anyagias életcélok azért nem vezetnek jól-létre, mert olyan a logikájuk, hogy elérésük érdekében az embereket eszköznek kell tekintenem. Ha nagyon nagy profitot akarok, akkor a munkásaimat kizsákmányolom. Vagy ha nagyon sokat akarok birtokolni és a feleségem megkérdezi, hogy „nem vennél most nekem valamit? – Nem!" Tehát az anyagi életcélokkal az a baj, hogy hosszútávon a kapcsolataink rovására mennek. Márpedig a jól-lét a kapcsolataink minőségével van összefüggésben. Pl. a házastársak közötti elégedettség a társ-támogatás minőségében mutatkozik meg, nem az egymásnak ajándékozott krémesek mennyiségében. Hiába veszel a cuncimókusodnak selyempizsamát.

Lehetőségek – korlátok

Ami segít még, ha a célkitűzéseinkben egy nagyon fontos egyensúlyt tiszteletben tartunk: hogy az életünkben mindig vannak lehetőségek és korlátok. Azok tudnak eredményesek lenni akik mindkettőt reálisan látják. Egyszerűen hangzik, mégis, ha mélyebben megértjük, nagy bölcsességet rejt. Fiatalkorban rengeteg lehetőségünk van, nagyszerű, ha valaki látja ezeket. De fontos, hogy felmérjük, melyek elérhetőek, és milyen áron. Korábban már hivatkoztunk a kutatásokra, hogy hiedelem azt hinni, hogy a fiatalok boldogabbak. Amikor idősödünk, a lehetőségeink szűkülnek és nőnek a korlátok. Ennek az elfogadása az időskori jól-lét titka. Attól függően, hogy hány éves vagyok, másfajta dinamikája van az életnek. És, ha ezt nem kínkeservesen élem meg, hogy az élet évről évre valamit megtagad tőlem, akkor a szűkülő lehetőségeim fölértékelődnek.

Ez az időskori megelégedettség másik nagy titka, hogy kevesebb dologra vagyok képes, de azt megtanulom egyre jobban becsülni. Mikor azt mondja egy néni, aki szinte a semmiből él: „az én boldogságom az, hogy lejövök ide a misére". Egy fiatal ezt úgy hallja, hogy „ó, szegény... letotyorog a misére, ez az ő boldogsága – milyen szomorú. Hát én meg nem is érek rá misére menni". És ez a hiedelem, hogy csak meg nem öregedjünk, mert az maga a vég. Közben pedig mi a lehetőségek világában, fiatalon, a sokat értékeljük nagyra. Egy idős pedig azt mondja: „Feri atya, addig minden rendben van, amíg templomba tudok menni". Ennek nem csak spirituálisan van jelentősége.

Valóság, hiedelem és élettapasztalat

Nagyon sokan összekeverik az életet az élettapasztalataikkkal: a hiedelemvilágukat tartják a valóságnak. Hogy „gyerekkoromban elhanyagoltak, nem bátorítottak eleget, nem vagyok tehetséges". Ezért kialakult egy hiedelemvilág: nincs segítség, alkalmatlan vagyok rá, stb. Ijesztő, amikor egy 25-30 éves, azt mondja, tudja, milyen az élet, mert azonosítja azt a tapasztalatával. „Ugyan már, mindig az erőszakos győz, nem érdemes becsületesnek lenni."

A kutatók a következő kérdést tették föl az utcán az arra sétálóknak: „van-e értelme jót tenni? Vissza tudna-e emlékezni arra amikor olyat tett, ami mások jól-létét szolgálta? Mit gondol, ennek lesz-e valami gyümölcse?" Az volt a trükk a kutatásban, hogy néhányan ugyanezeket a kédéseket egy temetkezési vállalat előtt tették föl. Úgy álltak, hogy az arra járónak, ha nem is tudatosan, de a látószögébe kerüljön a cégér, amikor felel. Az lett az eredmény, hogy a temetkezési vállalat előtt válaszolók sokkal nagyobbra értékelték a jótettek jelentőségét, mint azok, akiket csak úgy bármelyik utcasarkon állítottak meg.

Ha tehát elég tág perspektívába helyezzük a saját életünket és céljainkat – abból kiemelkedik a lényeges.

forrás: csaladhalo.hu

A LELKI ATYA VÁLASZOL

Nagyon szenvedek a lustaságtól. Hogy lehet tőle megszabadulni? Mit tehet az ember, ha úgy érzi pályát tévesztett? Válaszát köszönöm! (Egy egyetemista)

Valószínű, helyesen ismerte fel a kettő összefüggését: a lustaságot és a pályatévesztés tényét. Azért nem tud szorgosan dolgozni, mert érzi, hogy nem a helyén van, nem azt teszi, amit tennie kell.

Ennek ellenére nem tanácsolom, hogy azonnal hagyja ott, amit csinál, és minél hamarabb váltson. Nem, a gyors fordulatok, hirtelen irányváltások nem tesznek jót a kiegyensúlyozott életútnak. Mindnyájan hozunk rossz döntéseket, követünk el téves lépéseket. Ezeket belátni már bölcsességre vall. Ugyanakkor azt is be kell látnunk, hogy nem mindig tehetjük azt, amihez igazán kedvünk van.

Tanácsom, hogy bátran vizsgálja felül a tanulmányait érintő döntéseit, és, ha úgy látja, hogy valóban nem ezt kellene tennie, akkor ne habozzon a váltásban. De azt jól készítse elő. Valójában az volna legjobb, ha vért izzadva bár, de elvégezné ezt a mostani szakot, s majd csak után kezdene bele abba, amihez igazán kedve is van. Így hozzáedződik a küzdelemhez, amely amúgy is életünk elkerülhetetlen része. Tehát ne maradjon tétlen most sem. Kérje az Urat, vegyen erőt magát, és ne hagyja, hogy legyőzze a test lehúzó kívánsága. Persze, imádkozzon is azért, hogy megkapja a cselekvés kegyelmét. Ha látja a végét, ha meghozta döntését, hogy e mostani tanulmányok után mit tegyen, akkor meglátja, könnyebb lesz a mostani kínkeservest is elvégezni.

Kérdéseiket várjuk a **karpatikon@gmail.com** e-mail címre.

DERŰS BÖLCSESSÉGEK

Sokan akarnak Istennek szolgálni, de csak mint tanácsadók.

Könnyebb tíz szentbeszédet elmondani, mint egyet megvalósítani.

Isten semmit sem teremtett értelmes cél nélkül, de azért a szúnyog határeset...

Furcsák az emberek: a buszban elöl akarnak ülni, a moziban középen, a templomban hátul.

Ne szidd az egyházat: ha tökéletes volna, nem lehetnél tagja.

Isten senkit sem ítél meg a halála előtt. Te miért tennéd?

Ha a hívek jobb papot szeretnének, csak imádkozniuk kell a papjukért.

A béke sokszor egy mosollyal kezdődik.

Isten tanúnak hívott meg, nem ügyvédnek vagy bírónak.

Ne tegyél kérdőjelet oda, ahová Isten pontot tett!

Isten nem a tökéleteseket hívja meg, hanem a meghívottakat tökéletesíti.

Isten nem zavartalan utazást, hanem biztos célba érést ígér.

Forrás: párKatt.hu (ismeretlen szerző)

FALUDY György:

Október 6

A vesztőhelyre sáros út vitt
és kikericsek kékjei.
Száz év, s meghaltam volna úgyis-
vígasztalódott Vécsey.
Lahner György sírt s a földre nézett,
Damjanich szekéren feküdt,
Leiningen felmentő honvédek
árnyát kereste mindenütt.
S a táj olyan volt, mint a fácán:
tarlók, fák vérző foltjai,
és ők, tarkán, libegve, hátán:
elhulló, bús-szép tollai.

Aradon így. A pesti téren
is ütötték a dobokat,
de ő; nem félt, csak arca széle
vetett rózsálló lobokat.
Mosolygott. Mi bánta, hogy vége?
Branyiszkónál nevét az égre
karcolta kardja, a híres.
Ez volt Dembinski hadsegéde,
Abancourt Károly ezredes.
S mi elfeledtük. A miniszter,
bár hívták, maradtak egyedül.
- Az Al-Dunán szólt mély a gázló
s vénember már nem menekül.
Leszek bitófán harci zászló,
ha sorsom ezt így rótta ki-
s habár magyar volt Csány László,
úgy halt meg, mint egy római.

A többit, mintha friss, mély sebből
fröccsen szét érdes csepű vér,
Kuftsteinbe, Grácba, Josefphstadtba,
Olmützbe vitte a szekér.
Húszan egy odvas pincelyukban,
nehéz bilincsben, pipájukkal
egyensúlyozták magukat:
így éltek, sakkoztak, dohogtak
és elmélkedtek, jó urak.
Kegyelmet vártak s forradalmat,
áldottak-átkozták a hont
és írtak vert hadakra verset,
tábornok Bemre disztichont.

Volt, aki bírta; más kivénhedt;
olyik megőrült, de az élet
sodrából mind-mind kiesett.
Kinn szöszke osztrák hadnagyoktól
gömbölyödtek a hitvesek.
S az ország rothadt. A rabságot
mindjárt megszokta s elfeküdt
a földön, mint télvízkor vágott,
rózsás rügyekkel tele bükk.
E rügyből egy se bontott zászlót:
a nagy tavaszi láz heve
kilobbant, múló szalmaláng volt
vagy átköltözött másfele,
Londonba, New Yorkba, Turinba
és hûs lidércként messze táncolt.

Száz év s a magyar börtönéjjel
nem változott száz év alatt
Száz év s az első fordulóra
ébredtetek és lassan róva
a lépést, méláztatok róla,
mit hozott Világos, Arad:
száz év hűséges ingaóra,
én folytatom járástokat,
mások járják lépéstetek,
s míg árnyékunk a kőpadlóra
hull hány nap, hét és hónap óta!
s kihúnyunk, pisla mécsesek:
sok szép magyar fej, hervadt rózsa,
Lonovics! Barsi! Berde Mózsa!
árnyatok felénk integet.

GyeRekoLDaL

Kedves Gyerekek!

Ti milyen gyakran szoktatok imádkozni? Jézus azt tanította, hogy szüntelenül imádkozzunk. Minden élethelyzetben megszólíthatjuk Istenünket. Bizonyára ti is sok szép imát ismertek. Én is ismerek jó-néhány imádságot, amit ti is könnyen megtanulhattok. Szép imádkozást!

Reggeli imádság
Szívből kérlek Istenem,
ma egész nap légy velem.
Segíts meg, hogy jó legyek,
mindenkivel jót tegyek.
Ha rámnézel e napon,
öröm legyen arcodon. Ámen.

Étkezés előtt
Édes Jézus légy vendégünk,
Áldd meg amit adtál nékünk. Ámen.

Étkezés után
Aki ételt, italt adott,
Annak neve legyen áldott. Ámen.

Tanulás előtt
Legyél velem Jézusom,
növeld a tudásom,
minden munkámhoz,
áldásodra vágyom. Ámen.

Tanulás után
Áldásodat adtad
Jézusom munkámra,
kegyelmedért téged
örökké imádlak. Ámen.

Őrangyalhoz
Őrangyalom, szívből kérlek,
Bűntől, bajtól őrizzél meg! Ámen.

Esti imádság
Kezed közé leteszem
elmúlt napom Istenem,
Minden munkám örömöm,
a mai napot köszönöm.
Ígérem még jobb leszek,
őrizd Uram gyermekedet. Ámen.

Imádság családunkért
Adtál nekem, jó Istenem,
Szerető szülőket.
Jóságukért oltalmazd,
S áldd meg, kérlek, őket.
Add, hogy mindig úgy szeressem,
Mint Te Szűz Anyádat.
Add, hogy sose érje őket
Miattam a bánat. Ámen.

Imádság testvéremért
Adtál nekem, jó Istenem
édes testvért mellém.
Tudom te annak örülsz,
ha egymást szeretnénk.
Békesség és szeretet
legyen mindig köztünk,
hogy minden nap, sok évig
egymást segítsük. Ámen.

Görögkatolikus Ifjúsági Szervezet

Szent Margit Program

Támogatókat keresünk!

A Kárpátaljai Magyar Görögkatolikus Ifjúsági Szervezet (GISZ) a 2016-2017-es tanévre újra meghirdeti a Szent Margit Programot.

A program célja:

A Szent Margit Program célja, hogy összekösse a Kárpát-medence, illetve a világ magyarságának jó szándékú támogatóit általános iskolás gyerekekkel, ezáltal előmozdítsa a támogatott gyerekek tanulmányi eredményeit, hitbéli életét, valamint a magyar közösség életében való szerepvállalását.

A támogatás módja:

A programban támogatóként bárki részt vehet, aki vállalja annak kötelezettségét, hogy egy tanéven keresztül (10 hónap) havi fix 10 euróval támogat egy gyermeket. A GISZ Kárpátalja szerte egy jelentős adatbázist állított fel a támogatásra rászoruló gyermekekről. Az adatbázisban szereplő adatok alapján a támogató dönti el, hogy kit szeretne támogatni. A támogatás összegét lehetőség van készpénzben illetve bankiátutalásformájában–egyösszegbenvagyhavirendszerességrelebontva–eljuttatniaGISZszámára.

- A GISZ ezt az összeget eljuttatja a kiválasztott gyereknek.
- A támogatott egy átvételi elismervény aláírásával tanúsítja, hogy megkapta az összeget.
- Az összeg átvételével párhuzamosan a támogatott egy kézzel írott köszönőlevelet ad át, melyet a GISZ továbbít a gyerek támogatójának.
- A program befejezése után a támogató dönt, hogy tovább szeretné-e támogatni a kiválasztott gyereket.

A 2015-2016-os tanév folyamán 42 gyerek került támogatásra 32 támogató által. A pályázatot több, mint 300 kárpátaljai általános iskolás diák adta be, akik közül a 100 legjobban rászoruló közül lehetett támogatottat választani, a következő tanévben szeretnénk ezt a számot kibővíteni, s minél több gyerek számára biztosítani ezt a csekély anyagi támogatást.

Támogatónak a karpatalja.gisz@gmail.com e-mail címen,
illetve a +380 95 32 15 883-as telefonszámon lehet jelentkezni.

VILÁG - EGYHÁZ

Ferenc pápa szentmiséjével véget ért a krakkói ifjúsági találkozó

Ferenc pápa július 31-én a Krakkó melletti Brzegiben létesített Irgalmasság Kampuszán mutatta be az Ifjúsági Világtalálkozó (IVT) záró szentmiséjét. A katolikus egyházfő a szentmise végén bejelentette, hogy a következő világtalálkozót 2019-ben Panamában tartják meg.

A hatnapos programot lezáró, több mint másfél millió zarándok előtt bemutatott szentmisén húsz bíboros - köztük Erdő Péter esztergom-budapesti érsek - és több száz püspök koncelebrált.

A katolikus egyházfő homíliájában arra bíztatta a fiatalokat, hogy ne féljenek hinni az új, a nemzetek közötti gyűlöletet elvető emberiségben. „Ne veszítsétek el bátorságotokat, hanem mosolyogva hirdessétek a reményt, és legyetek áldás az egyetlen emberi család számára" - fogalmazott.

Ferenc pápa hozzátette: a Teremtő valódi bátorságra hív, arra, hogy „legyünk erősebek a rossznál, szeretve mindenkit, még az ellenségeinket is".

Ferenc pápa július 27-én, szerdán érkezett Krakkóba. Csütörtök délelőtt Czestochowába utazott, ahol a legismertebb lengyel zarándokhelyen mutatott be szentmisét abból az alkalomból, hogy Lengyelország 1050 éve vette fel a kereszténységet.

A katolikus egyházfő csütörtök este a krakkói Blonia-mezőn megtartott ünnepségen találkozott először a fiatalokkal, ahova villamoson érkezett mozgássérült fiatalok társaságában.

Az IVT résztvevőihez intézett beszédében hangsúlyozta: az irgalmas szív képes megosztani a kenyeret az éhezővel, és nyitott arra is, hogy befogadja a menekülteket és a bevándorlókat. „Az egyház (...) tanulni akar tőletek, hogy megújítsa az Atya irgalmasságába vetett bizalmát". Istennek „mindig fiatalos az arca, és szüntelenül hív bennünket, hogy az ő királyságához tartozzunk" - fogalmazott.

Ferenc pápa lengyelországi apostoli útjának harmadik napján ellátogatott az egykori auschwitzi náci német haláltáborba. Péntek délután a pápa felkereste a krakkói gyermekklinikát, ahol beteg gyermekekkel, szüleikkel és a kórház dolgozóival találkozott. Ferenc pápa szombat délelőtt a krakkói II. János Pál-szentélyben lengyel papoknak, szerzeteseknek és kispapoknak mutatott be szentmisét, este pedig közösen virrasztott a fiatalokkal. Az imavirrasztás elején arról beszélt, hogy a terrorra nem lehet még nagyobb terrorral felelni, a világon terjedő háborúkra pedig a barátság, a testvériség, a közösség és a család jelenti a választ.

Ferenc pápának ez volt a 15. külföldi útja.

(MTI)

A gyulafehérvári érseki székesegyházban megáldották Márton Áron püspök kőszarkofágját

A gyulafehérvári Szent Mihály-székesegyház déli mellékkápolnájában szeptember 29-én, csütörtökön megáldották és bemutatták a nyilvánosságnak Márton Áron kőszarkofágját a 36 évvel ezelőtt elhunyt erdélyi püspök újratemetési szertartása keretében.

Több ezer hívő, több száz pap, a Romániai Katolikus Püspöki Konferencia több tagja, az erdélyi történelmi egyházak képviselői, romániai és magyarországi világi méltóságok is jelen voltak az ősi székesegyház hagyományos búcsúján. Gyulafehérváron ez az ünnep Márton Áron személyével is összefonódik, a püspök ugyanis 1980-ban e napon hunyt el. Az ünnepi szentmise főcelebránsa Miquel Maury Buendía érsek, romániai apostoli nuncius volt, szentbeszédet Jakubinyi György érsek mondott.

A szentmise végén Miquel Maury Buendía apostoli nuncius és Jakubinyi György érsek leleplezte, majd a nuncius megáldotta a kőszarkofágot, melybe Márton Áron földi maradványait helyezték, a lucernáriumot – amelynek során a húsvéti gyertyát a halottra emlékezve meggyújtják és könyörögnek érte – Tamás József segédpüspök végezte. A szertartás alatt nyolc csíkszentdomokosi fiatal állt őrt Márton Áron kőszarkofágja mellett.

Az ünnepség Kárpát-medencei zarándoklatnak is tekinthető, hiszen nemcsak Erdélyből, hanem Magyarországról, Felvidékről, Kárpátaljáról, Délvidékről és az Őrvidékről is érkeztek Márton Áron tisztelői Gyulafehérvárra.

A gyulafehérvári római katolikus főegyházmegyét 1939 és 1980 között vezető Márton Áron püspök a 20. századi erdélyi magyar közélet egyik legkiemelkedőbb alakja volt. 1944-ben felemelte szavát a zsidók deportálása ellen, amiért 1999-ben a jeruzsálemi Jad Vasem intézet a Világ Igaza címet adományozta neki.

A második világháborút lezáró párizsi béketárgyalások idején az erdélyi magyarság, a székelység önrendelkezésének egyik szószólója volt. A kommunista hatalommal szemben is állást foglalt. 1949-ben letartóztatták, 1951-ben életfogytiglani börtönbüntetésre ítélték, majd 1955-ben nemzetközi nyomásra szabadon bocsátották. 1956-tól 1967-ig nem hagyhatta el a gyulafehérvári püspökség épületét, de látogatókat fogadhatott. Püspöksége idején az erdélyi római katolikus egyház nem kötött konkordátumot a román kommunista állammal.

A nemzetpolititikai államtitkárság 2016-ot, a püspök születésének 120. évfordulóját Márton Áron-emlékévé nyilvánította.

Forrás: Fábián Róbert/Vasárnap, MTI

ESEMÉNYEK

Máriapócsra érkezett a kárpátaljai görögkatolikusok kiállítása

A „25 éve szabadon – a Kárpátaljai Görögkatolikus Egyház helytállása és tanúságtétele" című kiállítás Budapest, Kisvárda és Nyíregyháza után Máriapócson is megtekinthető.

A kárpátaljai görögkatolikus egyház XX. századi történetét bemutató tárlatot május 7-én nyitották meg a búcsújáró hely Családvár kiállítótermében.

A kiállítás a kárpátaljai görögkatolikusok sorsát ismerteti a második világháború utáni üldöztetéstől és betiltástól kezdve az 1949–1989 közötti föld alatti egyház működésén át egészen a rendszerváltással bekövetkező legalizációig, valamint napjainkig.

A jelenlévőket először Kocsis Fülöp, a Hajdúdorogi Főegyházmegye metropolitája köszöntötte, majd Milan Šášik, a Munkácsi Görögkatolikus Egyházmegye püspöke és a kárpátaljai születésű Szocska Ábel apostoli kormányzó szólt az egybegyűltekhez. A tárlatnyitót megtisztelte jelenlétével Seszták Oszkár, a megyei közgyűlés elnöke, aki szintén szólt a kiállításra érkező közel száz kárpátaljaihoz, valamint az anyaországi érdeklődőkhöz.

Ezt követően Seszták István, a Hajdúdorogi Főegyházmegye főhelynöke tartott nyitóbeszédet, majd Marosi István, a beregszászi Rákóczi-főiskola lelkésze mutatta be a kiállítás anyagát.

A tárlat szemléletesen mutatja be a modern egyházüldözés elemeit: a vallatószobát, a koholt vádakat, az igazságtalan ítéleteket, a Gulagot. Megismerkedhetünk a tanúságtevő görögkatolikus papok sorsával, az illegalitásban működő, majd újjáéledő egyház történetével.

A szögesdróttal, régi kegytárgyakkal, könyvekkel és számtalan fényképpel illusztrált kiállítás anyagát a Rákóczi-főiskolán működő főiskolai lelkészség, a GörögKör állította össze és 2016. június 15-ig tekinthették meg Máriapócson.

Marosi Anita
Kárpátalja.ma

Görögkatolikus templomszentelés Nagypaládon

Ünnepi szent liturgia keretében szentelték fel június 5-én a Nagypaládi Görögkatolikus Egyházközség új templomát. A helyi görögkatolikusok régi álma valósult meg ezzel.

Az alapvetően református vallású Nagypalád görögkatolikus híveit évszázadokon át a ma már Romániához tartozó kökényesdi egyházközség papja látta el.

Az iratok 1816-ban említik először Kökényes fíliájaként Nagypaládot, amelyben akkor 23 görögkatolikus élt.

A kis közösség először a Munkácsi Görögkatolikus Egyházmegyéhez tartozott, majd az 1912-ben felállított Hajdúdorogi Egyházmegyéhez került. Ekkor már több mint száz görögkatolikus élt Nagypaládon.

A trianoni határmódosítások után Kökényesd Románia része lett, Nagypaládot pedig visszacsatolták korábbi egyházmegyéjéhez, ahol Batár leányegyházközségévé vált.

2004-től Tiszabökényhez, 2009-től pedig Forgolányhoz tartoztak a nagypaládi görögkatolikusok.

A hívek 2009-ben fektették le az új templom alapkövét, melynek építése idén fejeződött be. Az építkezést a helyiek adománya és társadalmi munkája mellett az anyaország is támogatta.

A pünkösd utáni vasárnapra eső Mindenszentek ünnepe tiszteletére épített Isten házát Luscsák Nílus, a Munkácsi Görögkatolikus Egyházmegye segédpüspöke szentelte fel a Beregszászi Magyar Esperesi Kerület papsága és a görögkatolikus hívek jelenlétében.

Az ünnepséget megtisztelte részvételével Mecséry Károly, Nagypalád református lelkésze, aki a gyülekezet számos tagjával érkezett a falu történetének meghatározó eseményére.

A szent liturgián Nílus püspök megszentelte az újonnan épült templom külső és belső falait, valamint a fából készült, díszesen faragott oltárt.

Az egyházfő szent beszédében az Ószövetség nagy templomépítőjéről, Salamonról beszélt: „A templom azért van, hogy Krisztust dicsőítsük. Sokszor az emberek Krisztus helyett önmagukat dicsőítik. Szeretik feltüntetni az adományaik mellett a nevüket, pedig az evangélium azt mondja, hogy »ne tudja a bal kezed, mit tesz a jobb«.

Salamon Isten dicsőségére épített templomot. Az alázatosságot az apjától, Dávidtól tanulta.

Mi is köszönettel tartozunk Istennek azokért az emberekért, akik e templomot építették. Ez ugyan nem aranyból van és nem is olyan nagy, mint a Salamon által emelt, de ugyanúgy kedves Istennek. Kedves, mert az emberek keze és szíve építette. Kérjük az Urat, hogy költözzön közénk és lakozzon bennünk!"

A szertartás végén Mecséry Károly is köszöntötte a jelenlévő híveket, majd a nagypaládi Hozsánna énekegyüttes Istent dicsőítő zenéje következett.

Az ünnepség éltetésekkel, olajkenettel és szeretetlakomával ért véget.

Marosi Anita
Kárpátalja.ma

Holnap is felkel a Nap – dr. Ortutay Elemérre emlékeztek Beregszászban

„Hozzátok fordulok, kedves barátaim, hogy majd... tíz-húsz-harminc év múlva tegyetek tanúságot, hogy szülőföldünkön, Kárpátalján voltak és éltek férfiak, akiknek fontosabb volt a becsületük, mint hitvány életük. S ezért hitüket, nemzetüket, meggyőződésüket áruba nem bocsátották."– Száz éve született dr. Ortutay Elemér görögkatolikus hitvalló pap, teológiatanár, e sorok írója.

A Beregszászi Magyar Esperesi Kerület a 2016-os esztendőt Ortutay-emlékévvé nyilvánította, melynek jegyében számos programot szerveztek már eddig és valósítanak meg a jövőben is.

Februárban a Rákóczi-főiskolán megtartották a III. Kárpátaljai Keresztény Tudományos Diákköri Konferenciát, mely ettől az évtől dr. Ortutay Elemér nevét

viseli, ahogy a 2015 szeptemberében megalakult beregszászi görögkatolikus szakkollégium is.

A teológus születésnapján, június 2-án pedig Beregszászban gyűltek össze az egykori hívek, a pályatársak és az új nemzedék képviselői, hogy a Beregszászi Bethlen Gábor Magyar Gimnázium falán elhelyezett Ortutay-emléktábla előtt leróják kegyeletüket.

A megemlékezés a beregszászi görögkatolikus templomban végzett szent liturgiával kezdődött, amelyen Demkó Ferenc esperes, Ortutay Elemér egykori tanítványa mondott szentbeszédet. Szavaival az olimpiai láng hordozójához hasonlította paptársát, aki a kommunista érában is megőrizte és tovább adta azt a lángot, amelyet a Jóisten néhány száz évvel ezelőtt a Munkácsi Görögkatolikus Egyházmegyében meggyújtott.

A szertartást követően a magyar gimnázium udvarán folytatódott a rendezvény, amelyen először az Ungvári Boldog Romzsa Tódor Teológiai Akadémia papnövendékeinek kórusa énekelt.

Ezt követően Ortutay Elemér egykori tanítványa, majd pályatársa, Szabó Konstantin, az ungvári görögkatolikus szeminárium prefektusa idézte fel mestere emlékét. Ahogy elmondta, számtalan gondolatot, cselekedetet őriz magában róla, s ezeket igyekszik tovább adni saját tanítványainak. Hangsúlyozta, hogy Ortutay Elemér hiteles ember volt, aki nem engedett az elveiből, s aki semmilyen körülmények között sem alkudott meg.

Dr. Orosz Ildikó, a Rákóczi-főiskola rektora egy Martin Luther Kingtől vett idézettel kezdte beszédét: „Az ember végső mércéje nem az, hogy hol áll kényelem és komfort közepette, hanem az, hogy hol áll kihívás, és küzdés közepette". Ortutay Elemér a hitben való kitartásban és hűségben olyan magasra tette a mércét, amelyet talán mi sohasem érhetünk el – mondta a rektor asszony.

A továbbiakban Beregszász polgármestere, Babják Zoltán arra hívta fel a jelenlévők figyelmét, hogy Kárpátalján kevés olyan honfitárs van, akiről annyi helyen megemlékeznének, mint Ortutay Elemérről: Huszt, Kövesliget, Beregszász és Ungvár lakói egyaránt tisztelik és őrzik a hitvalló pap emlékét.

Arra is kitért, hogy jó kezdeményezésnek tartja, hogy egy kötetben gyűjtsék össze mindazt, amit Ortutay Elemér hátrahagyott.

A beszédek sorát Marosi István, a Rákóczi-főiskolán működő görögkatolikus lelkészség, a GörögKör vezetője zárta. A múlt és a jelen után ő arra a jövőre hívta fel a figyelmet, amelyben tovább él Ortutay Elemér szellemi hagyatéka. Beszámolt a Rákóczi-főiskola és a Nyíregyházi Szent Atanáz Hittudományi Főiskola közös szervezésében, szeptembertől induló hittanár-képzésről, a harmadik éve megrendezett Keresztény Tudományos Diákköri Konferenciáról, valamint az egy éve működő, s ígéretes jövő előtt álló Ortutay-szakkollégium munkájáról.

A szóbeli megemlékezések után a jelenlévő családtagok, a világi és egyházi méltóságok, valamint a görögkatolikus hívek megkoszorúzták Ortutay Elemér 2007-ben felállított emléktábláját, miközben a papnövendékek kórusa énekelt.

A megemlékezés szeretetlakomával ért véget, amelyen Szalipszki Endre, Magyarország Beregszászi Konzulátusának főkonzulja, valamint Sin József, a Kárpátaljai Magyar Kulturális Szövetség Beregszászi Járási Középszintű Szervezetének elnöke mondott pohárköszöntőt.

Marosi Anita
Kárpátalja.ma

Felavatták Nagybégány játszóterét és emlékparkját

A nemzeti összetartozás ünnepén, június 4-én avatták fel a Nagybégány központjában kialakított játszóteret és emlékparkot.

A község lakói három évvel ezelőtt kezdtek hozzá a közösségi tér kialakításához. Az ehhez szükséges telket egy helyi vállalkozó, Horváth Attila ajánlotta fel. Miután letisztították, feltöltötték homokkal és elkerítették a területet, elhelyezték azon azokat a fa játszótéri elemeket, amelyek a nagybégányi asztalosok munkáját dicsérik. A mesterek társadalmi munkában, fizetség nélkül vállalták el a mászókák, csúszdák, faházikók és hinták elkészítését. A gyerekek kedvéért egy magas drótkerítéssel elválasztott, füvesített futballpálya is helyet kapott a téren. A teljes kényelmet szolgálják továbbá a fapadok, az illemhelyiség és a vizes csap.

A tér másik felében a nemzeti összetartozás jegyében emlékparkot alakítottak ki a nagybégányiak. A park központi eleme egy magyar motívumokkal gazdagon díszített, faragott székelykapu, amely mellett egy-egy magyar és ukrán nyelvű táblán olvashatjuk el Nagybégány történetét.

A közösségi teret a helyiek és a településre ellátogató turisták az első játékok megjelenése óta használják, azonban az ünnepélyes átadót most tartották meg.

A park felavatására egybegyűltek először Nagy Anikó operaénekes előadását hallgathatták meg, majd Hanka Dezső, Nagybégány polgármestere mondott köszöntőt. Beszédében megemlítette mindazokat, akik anyagi és egyéb támogatásukkal hozzájárultak a közösségi tér létrehozásához. Többek között köszönetet mondott a Kárpátaljai Magyar Kulturális Szövetségnek, Horváth Attila vállalkozónak, a Bethlen Gábor Alapkezelő Zrt.-nek, Miskolc Megyei Jogú Város Önkormányzatának, valamint a helyi mestereknek. A hála jeléül egy-egy oklevelet is átadtak a támogatóknak.

A továbbiakban Faragó László, Magyarország Beregszászi Konzulátusának konzulja szólt a jelenlévőkhöz, majd Gulácsy Géza, a KMKSZ alelnöke és Sin József, a Kárpátaljai Magyar Kulturális Szövetség Beregszászi Járási Középszintű Szervezetének elnöke mondott ünnepi beszédet. A helyi görögkatolikusok és római katolikusok képviseletében Marosi István és Losák István méltatta a park létrehozását.

Ezt követően leleplezték a székelykaput és a Pocsai Vince református lelkész által faragott kopjafát, amelyen Verecke honfoglalási emlékművének motívuma is megtalálható.

A nagybégányiak bíznak benne, hogy még sok éven át szolgálja majd a park a helyiek és a településre ellátogató családok kényelmét és pihenését.

Marosi Anita
Kárpátalja.ma

Óvodásokkal a péterfalvai vidámparkban

2016. június 11-én (szombaton) az ovis gyerekekkel kirándultunk a péterfalvai vidámparkban. A gyerekek szüleik és nagyszüleik kíséretében kipróbálhatták a Hajócskát, a Napocskát és a Hullámvasutat is, a bátrabbak pedig még az Óriáskerékre is felülhettek. A tartalmas délelőtt vidámsággal és jókedvel telt, s bízunk benne, hogy nemsokára megismételhetjük. Köszönet Istennek a jó időért! Köszönet a szülőknek és a gyerekeknek! Külön köszönet a Görögkatolikus Ifjúsági Szervezetnek a támogatásért!

(GSI)

Gyereknap Mátyfalván

2016. június 12-én ismét megrendezésre került a Gyereknap, melyre érdekes programokkal készültünk az idei évben is. Az egyházközség IFI hittanosai szervezésében lebonyolított napon a gyerekek (a felnőttek is!) különböző kézműveskedéssel, arcfestéssel (itt fiatal hittanosaink és mások csillogtathatták meg tudásukat!), ügyességi vetélkedőkkel élhették át ezt a napot. A Gyereknapon több mint 300 résztvevő volt. A napot imádsággal kezdődött, s kéréssel fordultunk Istenhez, hogy adjon jó, napsütéses időt, ami meghallgatásra talált! A kürtős kalács sütés és a vatta cukor minden arra járót érdekelt. (Összesen 15 kg tésztányi kürtőskalács, 20 kg cukor fogyott el a vattacukor asztalnál!) Az ugráló vár, a trambulin, a célba dobás, a gipszfestés egyre nagyobb érdekeltséget hozott maga után. Nem maradhatott el a tombola sem, ahol értékes ajándékokat nyerhettek a gyerekek. A nap végén meghallgathattuk a Sodró együttes koncertjét és megtanulhattunk néhány lépést a magyar tánc virtusából. Reméljük, hogy mindenki élményekkel térhetett haza és bízunk benne, hogy e szép napnak lesz majd folytatása is. Ez a nap nem jöhetett volna létre, ha nincsenek jó szándékú emberek, akik különböző módon és formában támogatták a 2016-os Gyereknap megszervezését.

Támogatóink:
KMKSz Mátyfalvai alapszervezete
Mátyfalvai Református Gyülekezet
DORCAS
Bordás Tibor, helyi vállalkozó, járási képviselő
Fehér Lenke és Fehér Angéla, helyi vállalkozók
Tóth Zsolt, helyi vállalkozó
Mátyfalvai Görögkatolikus Egyházközség
... és sokan mások, akik energiával és jó szóval támogatták a rendezvény megvalósulását.

(GSI)

Templombúcsú Nagymuzsalyban

Nagymuzsalyban, ahol görög- és római katolikusok közösen használják a Keresztelő Szent János születésére szentelt templomot, idén a görögkatolikus hívek szervezték a templombúcsút.

Az idei templomi ünnep egyik különlegessége, hogy sűrű programja ellenére Luscsák Nílus munkácsi görögkatolikus segédpüspök elfogadta a meghívást erre az alkalomra, a másik pedig, hogy a prédikációt leszámítva végig magyar nyelven végezte a Szent Liturgiát, ami különösen sokat jelent a magyar ajkú hívek számára. A közös ünneplésben részt vettek még Pősze Sándor tiszabökényi és Bakancsos Sándor tiszaújlaki atyák, valamint római katolikus részről Rácz István benei plébános is.

Prédikációjában Nílus püspök arról beszélt, hogy Zakariás és Anna Istennek ajánlották egyetlen gyermeküket. S ez a tény azért lehet számunkra követendő példa, mert ma sokan szülők közül, egyrészt csupán egyetlen gyermeket vállalnak, és nem egyszer azt az egyet is kizárólag saját maguknak, akarják megtartani a kényelem és az önzés jegyében. Márpedig ez az egyre terjedő felfogás kifejezetten rossz irányba vezet.

A Szent Liturgia végén agapé várta a híveket, közös beszélgetésre és közös ünneplésre.

Iván Gábor áldozópap

Elsőáldozás Mátyfalván

2016. június 26-án egyházközségünkben 18 fiatal találkozott először Jézus Krisztus testével és vérével. A hatalmas hőség ellenére megtelt a templomunk, ahol hálát adtunk ezért a napért. Roland atya a prédikációjában a Jézus szavait mondta bíztatásként az elsőáldozóknak: „Bízzál fiam!...Kelj föl, vedd ágyadat és járj!" Krisztus a reménytelen helyzeteket s megtudja változtatni, s nektek feladatotok, hogy ezt a bizalmat mindig megerősítsétek imáitokkal, szentgyónásaitokkal és szentáldozásaitokkal. Krisztus bízik benned és meggyógyítja bűnös és sokszor beteg lelketeket a gonosznak különböző kísértéseitől. Legyen ez a nap mindannyitok számára az öröm és az elindulás napja, hogy megerősödjetek az előttetek levő úton!

(GSI)

17 éves a kárpátaljaiak máriapócsi gyalogos zarándoklata

17 évvel ezelőtt indultak el először gyalog a Beregszászi Esperesi Kerület szervezésében a kárpátaljai magyar görögkatolikusok szeretett kegyhelyükre, Máriapócsra. Az első időben az augusztus 15-i Nagyboldogasszony-napi búcsúra zarándokoltak el a hívek, néhány éve azonban a gyaloglást áttették a július 20-i, Illés próféta ünnepéhez kapcsolódó búcsúra.

A 62 kilométeres távot már több ezren tették meg, hogy könnyítsenek szívük terhén, hálát adjanak vagy épp fohászukat mondják el a máriapócsi Könnyező Szűz ikonja előtt.

Ma talán nagyobb szükségünk van az ima erejére, mint valaha. Az ukrajnai válság, a megélhetési gondok, a családok szétszakadása és megannyi proble-

ma terhét hordozzák magukon a hívek, akik közül idén több mint 400-an vállalták a kétnapos gyalogutat.

A zarándokok július 22-én gyülekeztek az Asztély–Beregsurány határátkelőnél, majd nekivágtak az első szakasznak. A menet élén a hagyománynak megfelelően a beregdédai templom fakeresztjét vitték felváltva a gyalogosok, miközben Mária-énekeket, Parakliszt és Akathisztoszt énekeltek.

Az évek során megszokott rend szerint a búcsújárók Tákos községben és Vásárosnaményban álltak meg egy-egy hosszabb pihenőre. Késő délután lett, mire a pusztadobosi szálláshelyükre értek, ahol szállást és vacsorát biztosítottak számukra a szívélyes vendéglátók.

Másnap kora reggel folytatták útjukat a zarándokok, akiket a gyaloglás mellett a nap heve is próbára tett.

Délután azonban feltűnt a máriapócsi bazilika kettős tornya, s a kimerült gyalogosok hálatelt szívvel állhattak meg a kegykép előtt.

A búcsújárók szent liturgián vettek részt, majd a máriapócsi zarándokházban és az Emmanuel Zarándokközpontban kaptak szállást és vacsorát. A búcsúünnep a templomban folytatódott, ahol állandó gyónási lehetőséget biztosítottak, valamint virrasztás kezdődött Orosz Atanáz, a Miskolci Görögkatolikus Egyházmegye megyéspüspöke vezetésével.

Vasárnap pedig megtartották az Illés-napi búcsút, melyen a kárpátaljaiak mellett a Miskolci Görögkatolikus Egyházmegye hívei is részt vettek.

Marosi Anita
Kárpátalja.ma

A Nyíracsádi és Ung-vidéki Egyházközségek közös tábora

Idén közös tábort szerveztek a Palágykomoróci és Nyíracsádi Egyházközségek a hittanosok számára. A tábor egyik célja az egyházunkról szerzett ismereteink (szertartásunk, templomunk, hagyományaink) bővítése volt. A másik cél pedig egymás megismerése, kapcsolatok kialakítása és mélyítése a határon innen és túl.

Mindkét célt sikerült megvalósítani az alábbi programok segítségével.

Július 25-én, hétfőn a nyíracsádi táborozók feladata a vendégek fogadására való készület volt a délelőtt folyamán. A gyermekek először a játszóházban ügyeskedtek, majd közösen készítettek ebédet, tanulva közben a főzés rejtelmeit. Kora délután a palágyi gyermekeket szendvicsekkel várták. Este a templommal és a községgel ismerkedtek vendégeink.

Július 26-án, kedden a Szent Liturgia után Nyíregyházára látogattunk el. A nap nagy része az állatkert megnézésével telt, de jutott idő a püspöki székesegyház és a belváros megtekintésére is.

Július 27-én, szerdán Máriapócsra zarándokolt el a táborozók serege. A Kegytemplomban imádkoztunk, s megismerkedtünk annak történetével. Érdekes volt a fatemplom megtekintése is. Az Emmánuel házban történt felfrissülés után indultunk tovább Nyírbátorba, ahol strandolás szerepelt a programunkban. Este egy vendég kislány születésnapját is megünnepeltük a vacsora közben.

Július 28-án, csütörtökön Debrecen volt a táborozók programja. Itt az érseki székesegyház megtekintése, és az abban végzett ima indította a városnézést. Sétánk során a római katolikus székesegyházba, majd a református nagytemplomba is eljutottunk. Élmény volt ez utóbbi tornyába is felmenni. Rövid szabadprogram után a nemrég átadott kalandparkban töltöttük a hét hátralévő részét.

Július 29-én, pénteken csapatokra osztottuk fel a táborozókat, s élvezetes akadályversenyen ismételtük át a héten szerzett ismereteinket a templomról, berendezéséről, Máriapócsról és a Szentírásról. Közben ügyességi próbák is nehezítették a gyermekek dolgát.

A táborunkat a Bethlen Gábor Alap és a Hajdúdorogi Érsekség is támogatta, ami segítségével színvonalasabbá tudtuk tenni ezt a pár napot. Köszönjük a támogatást! – Ugyancsak köszönet azoknak a felnőtteknek, akiknek törődése, fáradozása nélkül nem tudtunk volna felhőtlenül együtt nyaralni. – A parókus atya felesége minden estére finom vacsorát készített az ötven táborozónak. Pedagógus társaival együtt, Anikó nénivel, Tünde nénivel és Zsóka nénivel feledhetetlen akadályversenyt rendeztek táborozóink részére. A vendég és helybeli szülők segítése is elengedhetetlen volt. Papjaink, Péter atya, Elek atya és Gábor atya nemcsak a lelki háttért adták meg, de programjainkat is szervezték. A két kispap, Gyuri és Jancsi is motorja volt a közösségnek. Külön meg kell említenünk még Papp István balkányi vállalkozót, aki ingyen vitte el vendégeinket a záhonyi határállomásig.

Tóth Elek

Helynöki kinevezés

Milán püspök atya a Karácsfalvai Sztojka Sándor Görögkatolikus Liceum tanévnyitó Szent Liturgiájának a végén, a kerület papsága, Balogh Zoltán miniszter és más magas rangú tisztségviselők jelenlétében jelentette be, hogy 2016. szeptember 18-án, a 193/16. számú rendeletével a Keleti Egyházak Törvénykönyvének 247. kánonjának 1. paragrafusa szerint kinevezte Demkó Ferenc kerületi esperes atyát a Munkácsi Egyházmegye magyar ajkú parókiáinak és magyar ajkú híveinek helynökévé, feljogosítva őt díszes papi föveg az-az a mitra viselésére.

(GSI)

ELÉRHETŐSÉGEINK

Honlap: gorogkatolikus.net.ua
E-mail: karpatikon@gmail.com
Tel.: +380683536197
Arculat: Szabó Sándor
Nyomtatás: Szpektral Nyomda - Ungvár
Rovatvezetők: Marosi Anita, Dr. Szolánszky Ágoston, Espán Margaréta,
Munkatárs, koordinátor: Lőrinc Bernadett Molnár Szabina
Szerkesztők: Pősze Roland, Szkoropádszky Péter

A Kárpátikon megrendelhető a parókiákon, a **karpatikon@gmail.com** e-mail címen, ill. a **+**380683536197 telefonszámon.

A kiadványt a Bethlen Gábor Alap támogatta.

Bethlen Gábor Alap

ESEMÉNYEK KÉPEKBEN

TEMPLOMSZENTELÉS NAGYPALÁDON

ORTUTAY MEGEMLÉKEZÉS BEREGSZÁSZBAN

MÁTYFALVAI OVISOK PÉTERFALVÁN

KIÁLLÍTÁSMEGNYITÓ MÁRIAPÓCSON

TEMPLOMSZENTELÉS MACSOLÁN

TEMPLOMBÚCSÚ NAGYMUZSALYBAN

ELSŐÁLDOZÁS NAGYBÉGÁNYBAN

CSEPEI KIRÁNDULÁS

NYÍRACSÁDI ÉS UNG-VIDÉKI HITTANOSTÁBOR

KERESZTSZENTELÉS TISZABÖKÉNYBEN

MÁRIAPÓCSI GYALOGOS ZARÁNDOKLAT